

Arrest

nr. 298 111 van 1 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS in opvolging van advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 26 augustus 2019, diende op 30 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 oktober 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 11 maart 2021, nr. X).

1.3. Op 19 april 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 28 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissing, die per aangetekende brief van 28 juli 2022 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/04/2021

Overdracht CGVS: 25/05/2021

A. Feitenrelaas

U, S.(...) B.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtoun en soennitisch moslim.

U verklaarde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming te zijn geboren in het dorp Tarnaw, gelegen in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan. Toen u nog zeer jong was, tijdens het regime van de Taliban, vluchtte uw familie in 2001 naar Pakistan. Jullie verbleven eerst zo’n vijftien dagen in een kamp in Boldak, daarna verbleven jullie zo’n drie jaar in een kamp bij de stad Chaman, en vervolgens vestigden jullie zich in een huis in Chaman tot jullie terugkeerden naar Afghanistan. In het kamp hadden jullie eerst ‘witte bladen’ waarmee jullie steun konden krijgen van de hulporganisaties. Na drie jaar werden deze vervangen door groene kaarten. Op een bepaald moment moesten deze groene kaarten vervangen worden, maar jullie waren hier te laat voor. De laatste periode van jullie verblijf in Pakistan, verbleven jullie er dan ook illegaal. In 2017 keerden jullie terug naar Tarnaw, wegens toenemende problemen met de politie voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan.

U haalde tijdens uw eerste verzoek een relaas aan waarbij u eigenaar werd van een winkel in Kamarband om gsm’s te repareren. De Taliban droegen u op om hun gsm’s te repareren, waar u op inging. U repareerde ook gsm’s van een andere groepering, genaamd ‘Akhtar’, tegenstanders van de Taliban. Na een zes- of zevental maanden werd u beschuldigd door de Taliban, ze zeiden dat u een geheugenkaart van één van hun gsm’s had doorgegeven aan hun vijanden. U verklaarde verder dat de Taliban uw huis aanvielen en uw broer N.(...) meenamen, waarop uw vader om diens vrijlating ging pleiten. Dit lukte pas na een tweede poging. Tot slot verklaarde u ook dat, naast de Taliban, ook de groepering Akhtar het op u gemunt had.

Na twintig dagen in de bazaar te hebben verbleven bij uw vriend F.(...) M.(...), vertrok u in de vierde maand van het jaar 1397 (juli 2018). U reisde via Iran, Turkije, Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 26 augustus 2019 en uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 30 augustus 2019. Bij terugkeer vreesde u gedood te worden door de Taliban. U vernam hier dat uw broer N.(...) weer meegenomen werd door hen en dat de Taliban ook uw vader nog hadden lastiggevallen.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw “taskara”, een “refugees and repatriation certificate”, een “return certificate”, een “beneficiary card”, twee foto’s van u in uw winkel, en de enveloppe waarmee u deze documenten toegestuurd kreeg.

Op 30 oktober 2020 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde problemen. Daarnaast was het CGVS van oordeel dat er voor burgers in de provincie Jawzjan geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In haar arrest van 11 maart 2021 was de RvV ook deze mening toegedaan. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en diende op 19 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U geeft toe dat u ten tijde van uw eerste verzoek valse verklaringen hebt afgelegd. Wat uw verblijfplaatsen vóór uw komst naar België betreffen, stelt u op heden van uw geboorte tot vertrek in Chaman (Pakistan) te hebben gewoond. U woonde in werkelijkheid maar twintig dagen in Afghanistan en kwam van daaruit dan naar België. In die twintig dagen woonde u in ‘Jaray Camp’ in de provincie Kandahar.

Ook de problemen die u eerder had aangehaald zijn volgens u gelogen en u had helemaal geen winkel in Jawzjan, wel in Pakistan. De werkelijke reden voor uw vertrek uit Afghanistan was omdat uw broer een relatie had met uw nicht toen u nog in Pakistan woonde. Uw oom werkte in Afghanistan voor de overheid en daar zijn de problemen rond de relatie van uw broer en diens dochter verergerd.

Een ruzie vond plaats tussen jullie en de familie van deze oom, waarbij twee broers en twee neven stierven. Uit vrees voor uw oom ging uw broer ook werken voor de Taliban. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan omwille van deze ruzie vermoord te worden.

U zou ter staving van uw tweede verzoek een Pakistaanse vluchtelingenkaart hebben neergelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient verder vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

U geeft thans toe dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen heeft over uw verblijfsplaatsen vóór uw komst naar België en met een frauduleus asielrelaas op de proppen kwam. Dat u doelbewust de Belgische asielinstanties heeft trachten misleiden ondermijnt op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid maar bevestigt ook de eerdere conclusie van het CGVS en de RvV inzake uw eerste asielverzoek, dat werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft uw woonplaatsen vóór uw komst naar België, verklaart u heden dat u in werkelijkheid vanaf uw geboorte tot het jaar 2018 in Pakistan hebt gewoond en hierna gedurende slechts twintig dagen naar Afghanistan bent verhuisd. Na deze twintig dagen zou u Afghanistan hebben verlaten en naar België zijn gereisd. U verbleef in die twintig dagen in 'Jaray Camp' in de provincie Kandahar, zo gaat u verder (verklaringen DVZ 20.05.2021, vraag 10 & 16). Deze nieuwe verklaringen overtuigen geenszins. Zo dient te worden opgemerkt dat u ten tijde van uw eerste verzoek verklaarde in 2017 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd vanuit Pakistan en hier zo'n twee jaar te hebben verbleven vooraleer u uw land van herkomst opnieuw verliet. U verklaarde al die tijd in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan te hebben gewoond (CGVS 30.07.2020, p.5, 12 & 13). Dat u nu uw woonplaats in Afghanistan wijzigt van Jawzjan naar Kandahar en de tijd die u in Afghanistan verbleef reduceert tot slechts 20 dagen kan niet serieus worden genomen. Zo is het vooreerst volstrekt onduidelijk waarom u eerder over uw verblijfsplaatsen in Afghanistan zou hebben moeten liegen. Zo had u evengoed in uw eerste verzoek een eerlijk zicht kunnen bieden op uw 'werkelijke' verblijfsplaats in Afghanistan. Daarnaast wordt opgemerkt dat het CGVS eerder niet heeft getwijfeld aan uw herkomst en verblijf uit Jawzjan. Naar aanleiding van uw eerste verzoek werden u tal van vragen over deze regio gesteld en daarbij is gebleken dat er niets aan te merken viel op uw kennis met betrekking tot incidenten, bekende plaatsen en personen, de geografie van dit gebied, enzovoort (CGVS, 30.07.2020, p.13-15), waardoor u uw herkomst en verblijf in deze regio zeer aannemelijk maakte. Dat u geen twee jaar in Jawzjan verbleef vóór uw komst naar België strookt niet met de kennis van de regio die u eerder heeft geëtaleerd. Concluderend kan geen geloof gehecht worden aan uw gewijzigde verklaringen in verband met uw verblijfsplaatsen voor uw komst naar België.

Ook het nieuwe asielrelaas dat u naar voren schuift mist geloofwaardigheid. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kandahar gedurende twintig dagen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze nieuwe problemen, die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u vóór uw komst naar België in Kandahar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien mag men van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwachten dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Dat u deze beweerde familievete niet eerder heeft aangehaald, ook niet toen u daar opnieuw de kans toe kreeg tijdens uw beroepsprocedure, bevestigt andermaal dat u geen oprecht zicht wenst te bieden op uw werkelijke vluchtmotieven.

Gezien uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd is door de leugenachtige verklaringen die u aflegde tijdens uw vorige verzoek, kan er geen geloof worden gehecht aan uw nieuwe asielrelaas noch aan uw beweerde verblijf in Kandahar. Het totale gebrek aan nieuwe bewijsstukken omtrent deze problemen en uw verblijf ginds bevestigen deze beslissing des te meer. Uit het overzicht van de voorgelegde stukken bij de DVZ blijkt dat u een vluchtelingenkaart uit Pakistan zou hebben neergelegd doch is deze niet terug te vinden in het administratief dossier, waardoor deze inhoudelijk door het CGVS niet kan beoordeeld worden. Desalniettemin wijst het CGVS er opnieuw op dat uit de verklaringen van uw eerste verzoek duidelijk bleek dat u het aannemelijk maakte om in 2017 naar Jawzjan te zijn teruggekeerd en daar te hebben verbleven tot uw vertrek uit Afghanistan. Dat u daarvoor in Pakistan woonde wordt tot op heden niet in twijfel getrokken.

Het CGVS is er zich van bewust dat u een vierde asielerzoek indiende in april 2021, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en

aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen

de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie"), artikel 18 en 41 van het Handvest, het hoorrecht als rechtsbeginsel van de Unie, en de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), de samenwerkingsplicht, de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat na ontvangst van het verzoek tot internationale bescherming dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart het CGVS het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt met betrekking tot dit artikel dat verwerende partij hiertoe elk relevant gegeven waarover zij beschikt dient te betrekken, ongeacht of de asielzoeker dit zelf heeft voorgelegd of niet. Er wordt verduidelijkt dat hiermee bijvoorbeeld wijzigingen in de veiligheidssituaties of mensenrechtensituaties in de herkomstlanden wordt bedoeld:

"De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.

Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt;"

Bij de behandeling van een volgend verzoek, stelt het Hof van Justitie dat deze in twee stappen moeten worden behandeld. In de eerste plaats moet worden nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, en pas in de tweede fase worden deze ten gronde onderzocht (HvJ, C-921/19, 10 juni 2021, §34).

In de ontvankelijkheidsfase, zoals in casu, moet vooreerst worden nagegaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn. Als deze nieuwe elementen aanwezig zijn, moet worden nagegaan of deze de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus (§36-37).

Het Hof besluit:

[citaat voormeld arrest]

Verwerende partij gaat onmiddellijk over tot een geloofwaardigheidsanalyse van verzoekers nieuwe verklaringen (en dan nog een zeer gebrekkige, cf. infra), maar doet geen onderzoek of er 'nieuwe' elementen voorhanden zijn, noch of deze elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker legde twee nieuwe elementen aan verwerende partij voor. Ten eerste erkende hij dat hij in het verleden foutieve verklaringen heeft afgelegd, en vertelt hij thans de waarheid over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan en vluchtmotieven, waarbij hij eveneens documenten ter staving van zijn verklaringen voorlegde. Ten tweede verwees verzoeker naar de machtsovername door de Taliban, de gewijzigde veiligheidssituatie ter plaatse en de risico's bij terugkeer.

De machtsovername door de Taliban, hun problematische benadering van mensenrechten en het schrikbewind dat zij erop nahouden, is overigens algemeen gekende informatie en blijkt uit talrijke objectieve landenrapporten (cf. infra). Los van verzoekers eigen verklaringen en de informatie die hij op eigen initiatief aan verwerende partij heeft bezorgd, was verwerende partij op de hoogte van deze gewijzigde veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Exact deze situatie (een gewijzigde veiligheids- of mensenrechtensituatie) wordt uitdrukkelijk aangehaald in de memorie van toelichting als voorbeeld van een 'nieuw element' in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarmee verwerende partij bovendien op eigen initiatief rekening mee moet houden. Overeenkomstig bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, volstaat dit 'nieuw element' daarenboven ook nog eens om het volgend asielerzoek ontvankelijk te verklaren, en een onderzoek ten gronde te voeren.

Verwerende partij mag dan nog menen dat verzoeker ten gronde niet in aanmerking zou komen voor internationale bescherming (wat verzoeker ten zeerste betwist); wat de ontvankelijkheid van het volgend verzoek betreft diende verwerende partij zich te beperken tot bovenstaande vaststelling om het asielerzoek tenminste ontvankelijk te verklaren.

Daarbij wenst verzoeker op te merken dat hij niet gehoord werd over de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht, dit zowel over zijn verblijf in Kandahar als het risico voor hem bij een terugkeer naar een door de Taliban gecontroleerde omgeving en hoe het actueel zijn familieleden vergaat.

Verzoeker kan hier slechts op nuttige wijze over bevraagd worden in een gehoor op het CGVS. Een verzoekschrift of een korte ondervraging op de openbare zitting kan niet vergeleken worden met de mogelijkheid om zelf uitgebreid te vertellen over waar je geboren en opgegroeid bent en wie je familieleden zijn, en daar telkens kritische vragen ter verduidelijking over te krijgen. Dit kan enkel op een bevredigende en efficiënte wijze op een gehoor op het CGVS (RvV, nr. 263 096 van 28 oktober 2021; RvV nr. 253 598 van 28 april 2021).

In EHRM, M.D. en M.A. t. België, 19 januari 2016 veroordeelde het EHRM de Belgische staat wegens een onvoldoende rigoureuze onderzoek van de nieuw voorgebrachte elementen bij een vierde asielaanvraag en stelde daarbij dat een elke twijfel, hoe legitiem ook, omtrent de gegrondheid van de aanvraag, dient uitgeklaard te worden:

[citaat voormeld arrest]

Verzoeker benadrukt ook nog eens de rechtspraak van het Hof van Justitie in arrest C-921/19 van 10 juni 2021, in punt 48, dat verzoekers daadwerkelijk toegang moeten hebben tot de procedures, wat wil zeggen dat ze de gelegenheid moeten krijgen samen te werken met de bevoegde autoriteiten, hun zaak en de relevante feiten uit te zetten en in alle fasen van het verzoek daartoe over de nodige procedurele waarborgen dienen te beschikken, en dit op grond van overwegingen 3, 18 en 25 van richtlijn 2013/32.

Door verzoeker niet te horen, hoewel dit in dit specifieke geval beslissend is voor zijn geloofwaardigheid, schendt verwerende partij artikel 18 van het Handvest van Grondrechten en verzoekers hoorrecht.

Verzoeker meent dat er in zijn geval wel degelijk voldoende elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waardoor het verzoek minstens ontvankelijk had moeten worden verklaard.

1. Verzoekers verblijfplaatsen en vluchtmotieven

Verzoeker erkent dat hij in zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet de volledige waarheid heeft verteld. Hij wenst zich hiervoor oprecht te verontschuldigen.

Hij hoorde binnen de Afghaanse gemeenschap in België en onderweg het gerucht dat er slechts bescherming werd gegeven aan Afghanen indien deze werkzaam waren bij de overheid of problemen hadden met de Taliban. Personen die tot aan (of vlak voor) hun komst in Pakistan gewoond hebben, zouden naar Pakistan worden teruggestuurd.

Verzoeker volgde het foute advies dat hij kreeg van zijn omgeving, maar zag nadien zijn vergissing in.

Voor meer details over zijn werkelijke levensloop voor zijn vertrek uit Afghanistan verwijst verzoeker naar wat hierboven reeds werd uiteengezet onder 'feitenrelaas'. Hij wenst hier zeer graag meer informatie over te verschaffen om zijn eerdere verklaringen te duiden en klaarheid te scheppen over zijn verleden.

Verzoeker wenst op te merken dat de details in onderhavig verzoekschrift meegedeeld werden aan zijn raadsman via de telefoon, zonder tolk. Omwille van de zeer korte beroepstermijn was het onmogelijk om dit uitgebreid met bijstand van een tolk te doen. Miscommunicaties zijn dus mogelijk.

Samengevat kan worden gesteld dat hij effectief afkomstig is uit de provincie Jawzjan, in het noorden van Afghanistan. Hij is geboren in zijn dorp en heeft daar gewoond tot hij +- 7 jaar oud was. Het is onduidelijk waarom bij de Dienst Vreemdelingenzaken neergeschreven werd dat hij vanaf zijn geboorte in Pakistan heeft gewoond, dit is namelijk niet correct.

Nadien verliet zijn gezin het dorp, en zochten zij hun toevlucht in een vluchtelingenkamp van UNHCR in de provincie Kandahar, net over de grens met Pakistan. Zij bleven in deze grensregio wonen, eerst op Afghaans grondgebied (Spin Boldak, Kandahar) en nadien op Pakistaans grondgebied (Chaman, Beloetsjistan), dorpen op +- 15 kilometer van elkaar. Het staat vast dat verzoeker en zijn gezin tenminste in 2005 in Pakistan woonden, aangezien zij anders in 2006 geen Proof of Registration Card hadden kunnen verkrijgen, zoals ook blijkt uit een zeer recent rapport van EUAA.

Door de moeilijke situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, keerden verzoekers terug naar Kandahar, ditmaal in Jaray Camp. De terugkeer naar Afghanistan wordt aangetoond door het feit dat de PoR kaart van verzoekers moeder werd geknipt (zie EUAA p. 63).

Verzoeker zelf bleef niet in Kandahar, maar sloot zich aan bij het gezin van zijn tante in Pakistan. Hij werd geregistreerd onder hun naam, en kreeg onder die identiteit een PoR kaart. Hij keerde in 2018 terug naar Kandahar, en verliet na enkele weken het land richting Europa.

Verwerende partij weigert om deze nieuwe informatie in aanmerking te nemen voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van verzoekers asielverzoek.

Zij verwijst daarvoor uitsluitend naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn eerste asielverzoek, waarvan hij toegeeft dat deze niet overeenstemmen met de realiteit, om te besluiten dat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd is. Verwerende partij trekt een duidelijke conclusie in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers nieuwe verklaringen omdat zijn geloofwaardigheid reeds ondermijnd is door zijn eerste 'leugenachtige verklaringen':

"Gezien uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd is door de leugenachtige verklaringen die u aflegde tijdens uw vorige verzoek, kan er geen geloof worden gehecht aan uw nieuwe asielrelaas noch aan uw beweerde verblijf in Kandahar." (beslissing p.3, eerste alinea)

In haar Handbook maakt UNHCR duidelijk dat onjuiste verklaringen op zich geen reden kunnen zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren:

[citaat <https://www.asylumlawdatabase.eu/sites/default/files/aldfiles/UN-HCR%20Handbook%20-%20Feb%202019.pdf>.]

In het Beyond Proof rapport, gaat men hierop verder:

[citaat <https://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>.]

Verzoeker beseft dat hij zijn geloofwaardigheid niet geholpen heeft door tijdens de eerste asielprocedure niet de waarheid te vertellen. Desondanks kan verwerende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn eerdere ongeloofwaardigheid, om te besluiten dat ook huidige verklaringen niet in aanmerking kunnen worden genomen en geen nieuw element kunnen vormen in het volgend verzoek.

Niet alleen is dit in strijd met de gezaghebbende richtlijnen voor de beoordeling van asielverzoeken, maar volgens deze redenering zou het ook nooit mogelijk zou zijn voor een verzoeker om internationale bescherming om eerdere verklaringen, die om welke reden dan ook niet stroken met de realiteit, recht te zetten. Er zouden namelijk altijd onjuiste verklaringen aan voorafgegaan zijn, die volgens dezelfde logica altijd in de weg zouden staan van een latere rechtzetting.

Verzoeker heeft, binnen de beperkte mogelijkheden die hij had in het kader van de vragenlijst volgend verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zo goed mogelijk proberen uitleggen waarom hij aanvankelijk foutieve verklaringen heeft afgelegd. Hij geeft hier een plausibele verklaring voor én doet zijn best om zijn nieuwe verklaringen ook te staven met documenten. Verwerende partij diende hier dan ook rekening mee te houden, en verzoeker de mogelijkheid te bieden om zijn verklaringen recht te zetten.

Verzoeker legde daarenboven eveneens zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart voor om zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek te staven. Bij onderhavig verzoekschrift voegt hij ook de kaarten van zijn ouders.

Verwerende partij erkent dat verzoeker zijn PoR kaart volgens de Dienst Vreemdelingenzaken effectief heeft voorgelegd bij het invullen van de vragenlijst volgend verzoek. Zij stelt echter simpelweg dat deze zich niet in het administratief dossier zou bevinden en bijgevolg niet inhoudelijk kan worden beoordeeld.

Dergelijk standpunt is niet ernstig.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker zijn vluchtelingenkaart ter beoordeling heeft aangeboden aan verwerende partij. Dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken er niet in geslaagd is om een

kopie van deze kaart ook daadwerkelijk aan verwerende partij over te maken, kan bezwaarlijk aan verzoeker worden verweten.

Indien verzoeker een kaart heeft afgegeven en deze zich om welke reden dan ook niet in het administratief dossier bevindt, dient verwerende partij te verifiëren wat er is misgelopen en dit in eerste instantie bij haar eigen diensten en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien heeft verzoeker via zijn raadsman op 24 september 2021 nog een aanvullend schrijven overgemaakt om zijn asielrelaas te ondersteunen. Verwerende partij kon verzoeker dan ook zeer eenvoudig rechtstreeks contacteren, desnoods via zijn raadsman, om indien nodig een nieuwe kopie van deze kaart te vragen.

Van verwerende partij kan een minimum aan redelijkheid verwacht worden, en dit in het bijzonder gelet op de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op haar rust, en gelet op de verregaande gevolgen van een weigeringsbeslissing. Zij schiet hieraan op flagrante wijze tekort.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen niet zomaar van tafel worden geveegd, maar moeten minstens onderzocht worden.

Het Hof van Justitie oordeelt dat zelfs niet-geauthentiseerde kopieën van documenten aan een grondig onderzoek moeten worden onderworpen.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak C-921/19 van 10 juni 2021 geoordeeld dat artikel 40, lid 2, van de richtlijn 2013/32 geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste verzoek om internationale bescherming en een volgend verzoek wat de aard van de elementen of bevindingen betreft die kunnen aantonen dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, zodat de beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van deze verzoeken in beide gevallen moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95.

Het Hof wijst erop dat dat dit artikel 4, lid 2 de relevante elementen omschrijft ter staving van een verzoek om internationale bescherming als die welke bestaan in “de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”.

Vervolgens benadrukt het Hof dat artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95 de verplichting oplegt om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn.

In het arrest Singh t. België van 2 oktober 2012 (nr. 33210/11) oordeelde het EHRM dat documenten minstens op hun echtheid moeten worden gecontroleerd:

[citaat voormeld arrest]

Ook in het arrest M.A. t. Zwitserland heeft het EHRM geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt. De Staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen beslissen doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd:

[citaat voormeld arrest]

Het Hof verduidelijkt daarbij dat de geloofwaardigheid van de originele documenten door de ambassade van het gastland in het land van herkomst kan onderzocht worden. De weigering hierop in te gaan ontzegt de verzoeker een kans om zich geloofwaardig te maken:

[Ibid.]

Verwerende partij diende verzoekers documenten aan een degelijk onderzoek te onderwerpen en in samenhang met zijn nieuwe verklaringen te beoordelen.

Gelet op het voorgaande is verzoeker in hoofdorde van mening dat zijn gewijzigde verklaringen over zijn eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan wel degelijk een nieuw element uitmaken die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut.

Dit behoeft verder geen inhoudelijke beoordeling om een inschatting te maken van de ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek.

Ondergeschikt, indien uw Raad van mening is dat verzoekers verklaringen wél reeds een inhoudelijke beoordeling behoeven, in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie, wenst verzoeker op te merken dat er door verwerende partij geen enkele ernstige reden wordt aangehaald om aan zijn verblijf in Kandahar te twijfelen.

Verwerende partij begrijpt vooreerst niet waarom verzoeker in zijn eerste verzoek niet de waarheid heeft verteld over zijn verblijf in Kandahar. Zoals hierboven opgemerkt heeft verzoeker hiervoor een afdoende verklaring geboden. Hij hoorde in zijn omgeving dat hij dit niet mocht vertellen omdat hij anders een negatieve beslissing zou krijgen, en was bang om te worden teruggestuurd naar Afghanistan/Pakistan. Verwerende partij gaat er bovendien aan voorbij dat verzoeker enkel over zijn laatste adres in Afghanistan gelogen heeft. Hij heeft niet gelogen over de eerste jaren van zijn leven die hij heeft doorgebracht in

Jawzjan, hij heeft niet gelogen over zijn verblijf in het vluchtelingenkamp in Spin Boldak (al heeft hij dit weliswaar ingekort), noch over zijn verblijf in Chaman, Pakistan.

Hij heeft enkel zijn vertrek uit Pakistan vroeger gesitueerd dan het daadwerkelijk was, en vertelde dat hij terugkeerde naar Jawzjan in plaats van een nieuw vluchtelingenkamp in Kandahar. Daar verbleef hij slechts een drietal weken, waardoor het verzoeker beter leek om enkel te spreken over de regio in Jawzjan.

Verzoeker erkent dat hij de waarheid had moeten vertellen in zijn eerste verzoek, maar het aanvankelijk verzwijgen van zijn recent verblijf in Kandahar is onvoldoende om te besluiten dat dit niet zou overeenstemmen met de realiteit. Iets niet vertellen zoals het was is uiteraard eigen aan het afleggen van onjuiste verklaringen. Het is niet omdat verwerende partij dat zelf anders zou hebben aangepakt, dat verzoeker daardoor niet kan worden geloofd.

Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoeker uitgebreid werd ondervraagd over zijn herkomstregio in Jawzjan, en dat hij over een goede kennis van de regio beschikt. Verzoeker erkent dat hij redelijk wat weet over zijn dorp in Jawzjan, enerzijds omdat hij daar de eerste zeven jaar van zijn leven heeft gewoond en ook nadien nog geweest is, en ander-zijds omdat zijn vader ook na hun vertrek heel veel verhalen bleef vertellen over hun leven daar. In die context is het niet vreemd dat verzoeker redelijk wat kan vertellen over de streek, zeker omdat verzoeker ook wist dat hij daarover ondervraagd zou worden.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij verzoeker relatief beperkt ondervraagd heeft over Jawzjan. Het herkomstonderzoek concentreerde zich voornamelijk op verzoekers verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan, en ging slechts beperkt over Jawzjan. De vragen gingen over de onmiddellijke omgeving van zijn huis en dorp in Jawzjan, wat verzoeker uiteraard weet omdat hij daar als kind gewoond heeft en ook zijn familie. Verzoeker vertelde voor het overige hoofdzakelijk over zaken uit het verleden, ook met betrekking tot de veiligheidssituatie in de regio (zie bvb. gehoorverslag p.14-15).

Qua recente herkomst heeft verzoeker slechts twee incidenten opgenoemd (waarvan één zelfs na zijn vertrek uit Afghanistan had plaatsgevonden), alsook de naam van de provinciegouverneur, districthoofd en burgemeester van het dorp. Verzoeker hoefde uiteraard niet recent in zijn dorp te hebben gewoond om deze zéér beperkte informatie te kunnen vertellen. Hieruit kan dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet worden afgeleid dat verzoeker zonder enige twijfel in 2018 in Jawzjan heeft gewoond. Verwerende partij baseert de ongeloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Kandahar aldus enkel op de eerder afgenomen herkomstcheck over Jawzjan en het feit dat verwerende partij klaarblijkelijk zelf in de plaats van verzoeker andere keuzes had gemaakt over de precieze inhoud van de afgelegde foutieve verklaringen.

Deze motieven kunnen niet volstaan om met zekerheid te stellen dat er geen enkele mogelijkheid is dat verzoeker toch in Kandahar heeft verbleven. Verwerende partij dient dit grondig te onderzoeken, doch maakt zich er makkelijk van af door te blijven verwijzen naar verzoekers eerdere ongeloofwaardigheid.

Zoals ook bevestigd wordt door UNHCR (cf. supra) dient verzoeker de mogelijkheid te krijgen om grondig uit te leggen waarom hij onjuiste verklaringen heeft afgelegd, en moet deze uitleg daadwerkelijk onderzocht worden. Verwerende partij rept echter met geen woord over de verklaring die verzoeker geboden heeft voor zijn eerste verklaringen. Uit niets blijkt dat verwerende partij hier enigszins rekening mee heeft gehouden.

Daarbij kan verzoeker niet anders dan vaststellen dat verwerende partij geen enkele mogelijkheid onbenut laat om naar zijn 'leugenachtige verklaringen' te verwijzen om zijn huidige, nieuwe, verklaringen niet eens te willen bekijken, maar tegelijk wel verzoekers voorgaande verklaringen aanvaardt wanneer dit in haar voordeel spreekt.

Ten slotte stelt verwerende partij dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers nieuwe verklaringen omtrent de problemen voor zijn vertrek naar België, omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn verblijf in Kandahar. Zij verwijst opnieuw naar het feit dat verzoeker vroeger niet over zijn familieveto heeft verteld, hoewel hij daar de kans toe had, om te besluiten dat ook deze problemen ongeloofwaardig zijn.

Verwerende partij blijft verzoeker afrekenen op een fout die hij in het verleden heeft gemaakt, en geeft hem geen enkele kans om deze recht te zetten, dit in strijd met de aanbevelingen en richtlijnen van UNHCR (cf. supra). Daarbij wenst verzoeker nogmaals te herhalen dat het in deze fase van het asielerzoek niet aan de orde is om reeds een geloofwaardigheidsbeoordeling te maken.

Verwerende partij haalt geen enkele reden aan, behalve verzoekers eerdere verklaringen, om zijn huidige asielmotieven van tafel te vegen.

De laconieke weigering van verwerende partij om ook maar enigszins aandacht te schenken aan huidig asielerzoek getuigt niet alleen van bijzonder kwade wil, maar is daarenboven ook in strijd met al bovenvermelde wetsbepalingen en de samenwerkingsplicht die op haar rust.

2. De machtsovername door de Taliban

Verzoeker diende zijn volgend verzoek om internationale bescherming in april 2021 in. Op dat ogenblik was de Taliban aan een opmars bezig, maar hadden zij de macht nog niet overgenomen. Dit gebeurde op 15 augustus 2021, waarna verzoeker via zijn raadsman aan verwerende partij liet weten dat hij door de overname van het Talibanregime een bijkomende nood aan internationale bescherming heeft.

Verwerende partij stelt vooreerst dat verzoeker haar geen enkel element heeft meegedeeld met betrekking tot de machtsovername van de Taliban. Verzoeker heeft echter op 24 september 2021 via zijn raadsman een aanvulling van zijn volgend verzoek overgemaakt aan verwerende partij.

Daarenboven stelt verwerende partij dat er geen indicaties aanwezig zouden zijn die een impact hebben op verzoekers individuele situatie.

Verzoeker wenst te herhalen dat het in huidige stand van de procedure enkel noodzakelijk is om te oordelen of er sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking komt.

Verzoeker meent dat hem op basis van de huidige beschikbare informatie een internationaal beschermingsstatuut moet worden toegekend. A fortiori dringt een ontvankelijkheid van zijn verzoek zich op.

1. Gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan

1.1. Verwerende partij heeft een weigeringsbeslissing genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, en de evolutie ervan in de nabije toekomst.

In haar meest recente Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022 stelt UNHCR dat het momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn, en dit omwille van een gebrek aan voldoende informatie.

Zelfs het EUAA rapport inzake Afghanistan van januari 2022, waarop verwerende partij zich expliciet baseert in de bestreden beslissing, schrijft dat "it is too early to draw any final conclusions about the situation in Afghanistan or how it might unfold in the future".

EUAA geeft in haar Country Guidance voor Afghanistan van april 2022, dat er specifiek op is gericht overheden bij te staan in de beoordeling van asielverzoeken, de volgende duidelijke opmerking bij het begin van het document:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf, p. 41]

Het EUAA COI rapport van januari 2022 stelt dat de situatie in Afghanistan gepaard gaat met grote onzekerheid. Het gedrag van de Taliban blijft te onvoorspelbaar om met zekerheid te zeggen welk soort staat zij zullen installeren, welk beleid zij zullen voeren én hoe zij zullen omgaan met Afghanen die het land verlaten hebben. Hoewel het aantal veiligheidsincidenten gedaald is, gaat EUAA er niet van uit dat de situatie in het land stabiel is en is er volgens EUAA geen afdoende informatie beschikbaar over de behandeling van terugkeerders en de regelgeving van de Taliban.

Deze onzekerheid en dit gebrek aan afdoende en onweerlegbare informatie zijn volgens het EUAA COI rapport van januari 2022 te wijten aan:

[citaat https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 9]

Een groot aantal internationale en lokale journalisten werden sinds de machtsovername geëvacueerd of zijn gevlucht. Grote internationale media baseren hun rapportage op het onderzoek van correspondenten die zich niet in Afghanistan bevinden. De journalisten die achterblijven hebben naast onveiligheid en zelfcensuur uit angst voor hun veiligheid (cf. infra) - te maken met praktische beperkingen door een gebrek aan fondsen of mensen die nog werkzaam zijn in de sector.

Hetzelfde rapport benadrukt eveneens dat de weinige informatie die er wel is, voornamelijk van toepassing is op de hoofdstad Kabul en vaak uit dezelfde 'bronnen voort- komt, in plaats van (lokale of meer diverse bronnen:

[Ibid., p. 10]

[Ibid., p. 11-12]

Verzoeker is niet afkomstig uit de hoofdstad. De mensenrechtensituatie in verzoekers regio van herkomst is bijgevolg nog meer onduidelijk, aangezien er geen afdoende betrouwbare bronnen zijn die er verslag kunnen uitbrengen.

De EUAA Country Guidance benadrukt opnieuw de moeilijkheid om een objectieve schets te maken van de situatie in Afghanistan, omwille van het grote aandeel van Westerse rapportage, vanuit het Westen, in vergelijking met het aandeel van lokale rapportage, alsook de moeilijkheid om deze laatste te beoordelen op hun geloofwaardigheid gelet op de toenemende bedreigingen aan het adres van journalisten en

zelfcensuur. EUAA geeft aan dat een groot aantal organisaties die betrouwbare informatie leverden voor het COI rapport, niet meer actief zijn. Zo zijn er geen actieve monitoring bodies die nog opereren vanuit Afghanistan en gaf de Afghaanse Onafhankelijke Mensenrechtencommissie eveneens aan te moeten stoppen met hun werkzaamheden op 18 september 2021 door een bezetting van hun kantoren door de Taliban.

Om bovenstaande redenen heeft UNHCR de staten dan ook opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake asioldossiers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het VN Vluchtelingenverdrag. UNHCR stelt dat de opschorting van kracht moet blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd en er betrouwbare informatie over de veiligheids-en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan individuele verzoekers:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>, p. 5]

Daarenboven moet worden opgemerkt dat, te midden van de onzekerheid, er eerder een toename is in de nood aan internationale bescherming. Zo stelt UNHCR in de bovenvermelde Guidance Note:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>, p. 1-3]

[citaat https://m.standaard.be/cnt/dmf20220324_98211299 en <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/taliban-orders-girl-high-schools-remain-closed-leaving-students-tears-2022-03-23/>.]

In haar rapport van februari 2022, twee maanden eerder maakt UNHCR aldus gewag van een toename in beschermingsnoden door verscheidene recente ontwikkelingen. Het verwijst naar een klimaat van onzekerheid, willekeur en een non respect voor de rechtsstaat, onder andere door een niet functionerend formeel rechtssysteem, de intentie om lijfstraffen toe te passen, rapporten over patronen van buitengerechterlijke executies, contradicties tussen officiële verklaringen en de praktijk, zoals inzake de amnestie voor voormalige overheidswerkers en de toegang tot school voor meisjes.

In deze context is het onbegrijpelijk dat verwerende partij meent over voldoende informatie te beschikken om een beslissing te kunnen nemen over verzoekers beschermingsnood.

1.2. Verwerende partij laat deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing in de bestreden beslissing.

Vooreerst maakt zij enkel een analyse van de beschikbaarheid van bronnen in het kader van het onderzoek naar het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet. Uiteraard zijn er meerdere aspecten aan verzoekers vrees om internationale bescherming, zoals hij verklaarde doorheen de procedure en verder in het verzoekschrift eveneens zal worden uiteengezet.

EUAA geeft in de Guidance Note van april 2022 letterlijk aan dat o.a. de positie van de Taliban ten aanzien van terugkeerders het soort beleid dat zij zullen implementeren en de regels die zij zullen opleggen, onvoorspelbaar is waardoor het moeilijk is om een beslissing te nemen inzake de beschermingsnood van Afghaanse onderdanen.

Zelfs indien er voldoende informatie beschikbaar zou zijn om te besluiten dat er thans geen nood is aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) in hoofde van verzoeker quod non kan onmogelijk worden besloten dat er voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de andere aspecten van verzoekers vrees (onder het risico omwille van toegeschreven verwestering, zijn connectie met de Afghaanse overheid, zijn terugkeer naar Afghanistan en het leven onder het Talibanbewind).

Verwerende partij motiveert ook nergens in de beslissing waarom zij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om haar analyse op te baseren, noch blijkt uit het administratief dossier dat hierover bronnen zijn geraadpleegd. Er zijn namelijk geen bronnen, en al zeker geen bronnen die aangeven dat er geen probleem zou zijn voor personen met een profiel zoals verzoeker. Het getuigt dan ook van bijzonder kwade wil om toch een weigeringsbeslissing te nemen, in plaats van een grondig onderzoek te voeren naar de beschermingsnood.

Ten tweede lijkt verwerende partij zelf te erkennen dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij stelt in de bestreden beslissing namelijk dat “er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting”

Verwerende partij draait de bewijslast om, en besluit dat er door een gebrek aan objectieve informatie of indicaties, van mag worden uitgegaan dat er wel geen reëel risico zal bestaan op ernstige schade. Nochtans heeft verwerende partij op grond van artikel 10.3, b) van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) de verplichting om betrouwbare informatie uit objectieve bronnen te verzamelen, een verplichting waaraan zij in casu op frappante wijze is tekortgeschoten.

In de door verwerende partij opgestelde COI Focus van 5 mei 2022 wordt bevestigd dat de machtsovername in Afghanistan een impact heeft gehad op de toegang tot bronnen en informatie voor iedereen die de situatie in Afghanistan opvolgt (p. De COI Focus besluit: “Rekening houdend met de genoemde uitdagingen in de informatievergaring en de veranderingen in het land, is en blijft het van groot

belang om de beschikbare bronnen met de nodige kritische zin te benaderen en de ontwikkelingen in Afghanistan nauwlettend op te volgen, zowel op het gebied van veiligheid en mensenrechten als de situatie van verschillende groepen in de samenleving.” (p.6)

De COI Focus geeft extra context bij de twee voornaamste bronnen waarop men zich doorgaans baseert: de rapporten van UNAMA en de cijfers van ACLED.

Wat UNAMA betreft erkent de COI Focus dat de Reports on protection of civilians in armed conflict sinds augustus 2021 niet meer werden gepubliceerd (na het nemen van de bestreden beslissing is er wel een nieuw UNAMA rapport verschenen, waarover later meer) Er wordt verwezen naar 1 secundaire bron: een rapport van de OHCHR van maart 2022. Het is echter niet duidelijk over welke gegevens het gaat, op welke manier deze werden verzameld en van wanneer deze dateren.

Over ACLED wordt opgemerkt dat “ACLED wijst erop dat de verzamelde gegevens in zekere mate de prioriteiten van de verslaggeving door media en organisaties weerspiegelen en dat een onderschatting van het geweld zodoende mogelijk is.

In zijn Codebook licht ACLED de toegepaste methodologie voor de invoering en voortdurende controle van de data uitgebreid toe. Gelet op de methodologie, codering en invoering van gegevens kunnen de cijfers van ACLED volgens CEDOCA slechts beschouwd worden als een schatting en indicatie van de tendens en met betrekking tot geweld in een bepaalde periode. (COI Focus, p.5)

Verwerende partij erkent aldus zelf dat de cijfers van ACLED slechts als een schatting kunnen worden beschouwd.

ACLED zelf geeft de volgende toelichting over de grote moeilijkheden om beroep te doen op de voormalige, betrouwbare bronnen:

[citaat https://acleddata.com/acleddatanew/wp-content/uploads/dlm_uploads/2019/01/ACLED_Afghanistan-Methodology_v5-February-2022.pdf, p. 14]

ACLED geeft aldus aan dat het sinds de machtsvername enorm moeilijk is geworden om betrouwbare bronnen te verzamelen over de geweldsincidenten die zich voordoen. De informatie die ze wel krijgen, focussen hoofdzakelijk op de hoofdstad Kabul, en niet op de situatie in de provincies (zoals de regio van herkomst van verzoeker)

In een poging om zich aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan, geeft ACLED in hetzelfde document aan dat zij voor bijna de helft van hun bronnen (meer dan 45%) thans beroep doen op geverifieerde Twitter accounts.

Hoewel een Twitter account potentieel zeker waarheidsgetrouwe informatie kan bevatten over geweldsincidenten die zich hebben voorgedaan kan hieruit onmogelijk worden geconcludeerd dat er betrouwbare en volledige informatie beschikbaar is over de veiligheidssituatie in alle provincies van Afghanistan. ACLED geeft aan dat zij een 20 à 40 tal Twitteraccounts volgen (ook van de Taliban). Wetende dat Afghanistan uit 34 provincies bestaat, is het onmogelijk dat de informatie die hieruit wordt verkregen het volledige grondgebied beslaat noch dat over één incident dat plaatsvindt zal worden getweet. Daarnaast geeft ACLED aan dat zij voor de andere helft van hun rapportering eveneens meer beroep (doen op lokale nieuws bronnen. Objectieve landenrapporten geven echter aan dat deze bronnen ernstig gecensureerd worden door het Taliban regime:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/document/2071122.html>]

Ook de lokale berichtgeving moet zich schikken naar de richtlijnen van de Taliban, en moet aldus opletten met wat er gepubliceerd wordt.

Hoewel de betrokken Ngo's en journalisten hun uiterste best doen om informatie te verzamelen en rapporteren over de huidige situatie in Afghanistan, is de realiteit dat zij moeten roeien met de riemen die ze hebben. Het ontbreken van informatie over een bepaalde regio kan in die context niet het besluit tot gevolg hebben dat er geen veiligheidsproblemen zijn.

Gelet op het gebrek aan zekerheid, en de indicaties in zowel het meest recente EUAA rapport als de meest recente UNHCR richtlijnen, had verwerende partij het zekere voor het onzekere moeten nemen.

Ook uw Raad oordeelde recent:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Verwerende partij heeft slechts twee ‘bronnen toegevoegd aan het administratief dossier sinds dit arrest van uw Raad (namelijk de COI Focus van 5 mei 2022 en de Country Guidance Note van EUAA van april 2022).

Ten eerste geven deze enige twee nieuwe bronnen beiden aan dat de informatie in de rapporten met een kritische blik moet bekeken worden, dat onderrapportering nog steeds plausibel is en dat bij elke beslissing de veiligheidssituatie opnieuw moet worden geëvalueerd.

Nergens in het administratief dossier valt ook maar één verwijzing terug te vinden naar de actuele veiligheidssituatie in verzoekers provincie. Nochtans zijn er wél bronnen beschikbaar die melding maken van veiligheidsproblemen (infra). De redenering van verwerende partij dat ‘geen nieuws goed nieuws’ zou zijn, klopt aldus niet.

Ondanks duidelijke taal van UNHCR en EUAA, vindt verwerende partij het nog steeds niet nodig om zelfs maar een poging te doen informatie terug te vinden en een correcte inschatting te maken van verzoekers beschermingsnood. Dergelijke handelwijze is op flagrante wijze in strijd met de onderzoeks- en samenwerkingsplicht die op haar rust.

Zoals hierboven reeds opgemerkt, stelde UNHCR bovendien in februari 2022 nog dat er onvoldoende informatie beschikbaar is om een inschatting te kunnen maken van de actuele beschermingsnood van Afghaanse onderdanen.

In deze Guidance Note verwijst UNHCR enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, en deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan.¹⁸ In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd.

Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. De EUAA Country Guidance van april 2022 bevat een gerichte update van de richtlijnen en focust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021¹⁹ of zelfs van december 2020²⁰ dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021.²¹ De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken en de transparantie daarover kan op zijn best gebrekkig genoemd worden.

UNHCR verwijst slechts zeer beperkt naar landeninformatie in de UNHCR Guidance note. De beperkte verwijzing naar landeninformatie is niet verwonderingswaardig nu UNHCR aangeeft dat het zeer moeilijk is om uitgebreid informatie te verzamelen over de mensenrechtensituatie in de verschillende delen van Afghanistan. UNHCR stelt dat het de volgende obstakels ondervindt bij het verzamelen van informatie, namelijk beperkingen voor Afghaanse media organisaties, het feit dat het 'Afghan Independent Human Rights Commission (AIHRC)' zijn functie niet meer kan uitoefenen en dat het monitoren van de mensenrechten is gelimiteerd, in het bijzonder de mensenrechtensituatie van vrouwen en meisjes.

Op basis van de gelimiteerde informatie concludeert UNHCR dat het geen uitgebreide richtlijnen kan vaststellen en roept het op tot het opschorten van alle beslissingen in Afghaanse dossiers anders dan de toekenning van het vluchtelingenstatuut.

Het Europees Asielagentschap geeft in de EUAA Country Guidance van april 2022 eveneens aan dat informatie over bepaalde onderwerpen zeer gelimiteerd en/of tegenstrijdig was over de onderzoeksperiode van de richtlijnen.²⁴ Daarnaast stelt het Europees Asielagentschap dat, op het moment van schrijven van de richtlijnen, de situatie in Afghanistan nog evoluerend is hetgeen het moeilijk maakt om in bepaalde gevallen een definitieve beoordeling te maken over internationale beschermingsnoden (cf. supra).

In essentie zegt het Europees Asielagentschap hetzelfde als UNHCR over de mogelijkheid van het verzamelen van nauwkeurige en actuele informatie over de situatie in Afghanistan en de zekerheid waarmee er op dit moment conclusies kunnen worden getrokken over het risiconiveau en de nood aan internationale bescherming van Afghaanse asielzoekers. De identificatie van de risicoprofielen in de EUAA Country Guidance is veelal gebaseerd op informatie over hoe de Taliban in het verleden deze personen heeft behandeld. De richtlijnen zeggen eigenlijk weinig over het niveau van risico in de toekomst nu er niet voldoende informatie beschikbaar is over de intenties van de Taliban op de lange termijn en/of in hoeverre militaire groeperingen als ISKP de stabiliteit in Afghanistan kunnen ondermijnen.

De enige twee 'nieuwe' bronnen waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing, dragen aldus weinig nieuw bij aan de reeds beschikbare informatie op het ogenblik van het arrest van uw Raad van 31 maart 2022.

COI-expert, dr. Femke Vogelaar, heeft voor Nansen een zeer kritische analyse gemaakt van het gebruik van COI door het CGVS voor de actuele Afghaanse situatie.

Het politieke (en dus niet noodzakelijk objectieve of neutrale) karakter van Europees Asiel-agentschap, het feit dat het Europees Asielagentschap niet direct naar primaire en secundaire bronnen verwijst, en de gebrekkige transparantie van de richtlijnen van het Europees Asielagentschap, nopen tot de conclusie dat meer waarde gehecht dient te worden aan de richtlijnen van UNHCR:

[citaat Nansen Note 2-22, p. 12]

[Ibid., p. 13]

[Ibid., p. 21]

[Ibid., p. 22-24]

Zoals ook reeds bevestigd werd door uw Raad, heerst er een gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties. Deze gedeelde bewijslast werd opgenomen in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat een omzetting vormt van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/ en houdt positieve verplichtingen in voor het CGVS (zie RvV, nr. 203 524, 4 mei 2018).

In die zin is het moeilijk verenigbaar dat een staat te midden van een gebrek aan informatie een weigeringsbeslissing neemt op basis van bepalingen van migratiewetgeving of grenscontrole en zo handelt in strijd met normen van jus cogens en de positieve verplichtingen die eruit voortvloeien.

Verwerende partij moet niet enkel nagaan of verzoeker in concreto reeds het slachtoffer werd van vervolging in het verleden, maar ook onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer. Reeds ondergane vervolging of ernstige schade kan een aanwijzing zijn en keert de bewijslast om, maar is geen noodzakelijke voorwaarde.

Daarbij dient eveneens te worden opgemerkt dat in bepaalde omstandigheden, de objectieve situatie voldoende kan zijn om over te gaan tot een erkenning:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/3b20a3914.html>, p. 3-4]

Over de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico, sprak het EHRM zich uit in de zaak N. t. Zweden van 20 juli 2010:

[citaat voormeld arrest, § 58]

Verwerende partij heeft allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing genomen. Zij heeft amper een poging ondernomen om betrouwbare en actuele informatie te verzamelen in verband met de huidige situatie in Afghanistan, noch heeft zij rekening gehouden met alle relevante feiten die beschikbaar zijn en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Door het flagrant miskennen door verwerende partij van de onderzoeksplicht die op haar rust, ziet verzoeker zich genooddacht om dit onderzoek zelf te voeren in onderhavig, zeer lijvig, verzoekschrift. Al deze bronnen zijn vrij te raadplegen op het internet, waardoor er geen enkele rechtvaardiging voorhanden is waarom verwerende partij de moeite niet heeft genomen om deze daadwerkelijk te raadplegen.

Gelet op al onderstaande informatie, is verzoeker van mening dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofde uiterst voorbarig is, gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn internationale beschermingsnood. Bovendien meent verzoeker dat hem, op basis van de informatie die wel beschikbaar is, wel degelijk een internationaal beschermingsstatuut kon en moest worden toegekend.

2. Risico omwille van (toegeschreven) verwestering

Verzoeker meent dat het, los van de oproep van UNHCR, eveneens mogelijk was om op basis de tot dusver beschikbare landeninformatie, in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het feit dat hij in geval van terugkeer als 'verwesterd' beschouwd dreigt te worden. Personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een perceptie dat ze 'verwesterd' zijn.

Verzoeker bracht een groot deel van zijn leven door in het Westen. Hij arriveerde drie jaar geleden in België, toen hij 24 jaar oud was. Sindsdien verblijft hij hier onafgebroken. Hierdoor loopt hij het risico om als verwesterd te worden beschouwd bij een terugkeer.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'is geraakt door het verblijf in het westen'.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat om verzoeker zichzelf 'westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de Taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa.

2.1. Begrip 'verwestering'

Vooreerst is het belangrijk het begrip 'verwestering', specifiek in de Afghaanse context, voldoende te duiden.

Het begrip 'verwestering' kan samengevat worden als uiterlijke, waarneembare kenmerken enerzijds en het aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag anderzijds, die beïnvloed zijn door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa.

In toepassing van artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet, moet de persoon in kwestie bovendien niet effectief de kenmerken vertonen die aanleiding geven tot de vervolging. Het is voldoende dat deze hem toegeschreven worden door de actor van vervolging:

“§5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.”

Uw Raad erkent uitdrukkelijk in diens arrest nr. 228.243 van 30 oktober 2019 dat zelfs al verklaart een verzoeker om internationale bescherming nog steeds gelovig te zijn, dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban, wel degelijk kan beschouwd worden als een afvallige, daarbij verwijzend naar artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet (zie RvV, 30 oktober 2019, nr. 228 224).

Uw Raad concludeert dat [citaat voormeld arrest]

Bij daadwerkelijke 'verwestering' bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging (HvJ 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 80).

In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van 'verwestering' aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van 'verwestering' wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan de persoon, louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, in casu in Europa.

De notie van gepercipieerde 'verwestering' is in het geval van verzoeker meer van belang, nu de mate van 'verwestering' in Afghanistan voornamelijk een door de traditionele, conservatieve Afghaanse samenleving toegeschreven eigenschap is, die zich niet beperkt tot een daadwerkelijke, reële uiting van dergelijke kenmerken.

In de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Friederike Stahlmann, Afghanistan-experte en veelvuldig geconsulteerd antropologe, voert al jaren onderzoek naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Op basis van jarenlang diepgaand onderzoek vormen haar uitzonderlijke expertise, kennis, ervaring en bevindingen de basis voor veel rapporten van (niet-)gouvernementele organisaties die onderzoek doen naar landeninformatie, zoals bijvoorbeeld een rapport van OSAR van maart 2021, waarin haar resultaten van jarenlang onderzoek worden verzameld.

Uit onderzoek blijkt dat het heel eenvoudig is voor onbekenden om Afghaanse onderdanen die na een verblijf in het Westen terugkeren als 'verwesterd' te identificeren. Volgens F. Stahlmann wordt de term 'qarb-zadeh' in Dari (letterlijk: 'verwesterd'), gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven, bijvoorbeeld via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol voor Afghaanse onderdanen die terugkeren: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt 'verwesterd' te zijn. Volgens F. Stahlmann worden alle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Zij stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin slaagt om te bewijzen dat ze nog steeds de religieuze rituelen en verplichtingen naar behoren kunnen uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

Een bepaalde mate van 'verwestering' heeft dus niet enkel betrekking op duidelijk zichtbare kenmerken zoals tatoeages of haarstijlen, maar ook op uitdrukkingen en emoties, oogcontact, houding en gebaren

en zelfs op sociale interacties. Doordat de tekens van verwestering soms erg subtiel zijn, kunnen mensen deze niet eenvoudig verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Afghanen die uit het Westen terugkeren zijn, volgens Friederike Stahlmann, zeer gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst meteen als verwesterd geïdentificeerd worden.

EUAA bevestigt in een Country Guidance rapport van november 2021 dat personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen, als niet-Afghaans kunnen gezien worden en dat het kan gaan om personen die terugkeren naar Afghanistan na een tijd in Westerse landen te hebben doorgebracht.

Ook andere, oudere studies wezen reeds eerder in dezelfde richting, met name dat een 'verwesterd' profiel zeer eenvoudig kan worden toegeschreven aan terugkeerders op basis van een aantal gemakkelijk herkenbare 'Westerse' kenmerken, zoals het onderhouden van internationale contacten of het spreken van andere, 'vreemde' talen. Bij wijze van voorbeeld kan worden gewezen op volgende passages:

[citaat https://resources.asylos.eu/sign-in/?redirect_to=/wp-content/uploads/reports/afg2017-05_-_afghanistan_situation_of_young_male_westernised_returnees_to_kabul_december_1.pdf]

[citaat https://resources.asylos.eu/sign-in/?redirect_to=/wp-content/uploads/reports/afg2017-05_-_afghanistan_situation_of_young_male_westernised_returnees_to_kabul_december_1.pdf]

Terugkeerders zijn bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben of minstens geen 'goede moslim' meer zijn en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit.

Daarbovenop wordt vastgesteld dat hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als 'verwesterd' beschouwd wordt door derden.

Er moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden. Reeds voor de machtsovername van de Taliban was er reeds een groot risico om gepercipieerd te worden als 'verwesterd' bij terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw beoordeeld worden. De Taliban controleert sinds de overname van de macht het hele Afghaanse grondgebied. Bijgevolg is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder dit nieuwe Talibanbewind. Dit vormt een nieuw element.

2.2. Risico voor personen die als verwesterd beschouwd worden

In dit onderdeel zal aangetoond worden dat verzoeker enerzijds vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'.

Anderzijds loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet), als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie.

Gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3 Vw.)

Het begrip 'vervolging' wordt gedefinieerd in artikel 48/3, §2 Vreemdelingenwet, dat stelt:

"§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)."

Artikel 15.2. van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, waarnaar bovenstaande bepaling verwijst, laat onder meer geen uitzondering toe op het recht op leven (art. 2) en het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (art. 3). Bijgevolg moet iedere schending van één van deze bepalingen beschouwd worden als een daad van vervolging.

Over de vraag hoe ernstig een schending van artikel 3 van het EVRM moet zijn om van vervolging te kunnen spreken, bestaat tal van rechtspraak. Het Hof heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, om onder het verbod van artikel 3 te vallen, de behandeling een minimumdrempel van ernst moet bereiken. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, waaronder de duur van de behandeling, de lichamelijke of geestelijke gevolgen ervan, en soms het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Een behandeling kan als "vernederend" in de zin van

artikel 3 worden beschouwd indien ze een persoon vernedert, ze blijf geeft van een gebrek aan respect voor zijn of haar waardigheid of deze waardigheid aantast, of indien zij bij hem gevoelens van angst, vrees of minderwaardigheid opwekt die zijn of haar morele en lichamelijke weerstand aantasten.

Zie in die zin het erg duidelijke Grote Kamer arrest van het EHRM, Bouyid t. België (nr. 23380/09, 23 september 2015). Volgens het Hof valt een behandeling die iemand vernedert en iemands waardigheid schendt, die gevoelens van angst of minderwaardigheid oproept, die in staat is om iemand zijn moreel en fysiek verzet te breken (dus dat zelfs niet noodzakelijk ook hoeft te doen), evengoed onder artikel 3 EVRM. Of de personen in de ogen van anderen vernederd werd is niet relevant, wel of hij zich vernederd voelt. Dat de persoon in kwestie door een gezagsdrager met fysiek geweld bejegend werd in direct verband staat met de impact op de betrokkene zijn menselijke waardigheid.

[citaat voormeld arrest, § 86-88]

Of nog eens in paragraaf 101:

[citaat voormeld arrest, § 101]

Het gebruik door een gezagsdrager van fysieke kracht tegen een individu, zonder dat diens gedrag dit absoluut noodzakelijk maakt, houdt een aantasting in van de menselijke waardigheid en het hart van de conventie.

Volgens de Grote Kamer van het EHRM houdt een reflexmatige klets in het gezicht door een politieagent dan ook zonder enige twijfel een schending in van artikel 3 EVRM, als een vernederende behandeling:

[citaat voormeld arrest, § 103-108]

Artikel 48/3, §2, alinea 2 Vreemdelingenwet stelt:

[citaat voormeld artikel]

Ten slotte stelt artikel 48/3, §3 Vreemdelingenwet dat er een verband moet zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging. §4 definieert dan weer de elementen die in acht moeten worden genomen om het bestaan van een aanknopingspunt met het Verdrag van Genève na te gaan:

[citaat voormeld artikel]

Risico bij terugkeer naar Afghanistan

Reeds vóór de machtsovername van de Taliban wezen verschillende bronnen op het risico dat terugkerende Afghanen liepen omwille van het behoren tot een sociale groep of omwille van (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging.

De eerder geciteerde UNHCR Eligibility Guidelines nemen het profiel van personen die als ‘verwesterd’ worden gezien op als risicoprofiel onder de categorie van personen die geassocieerd worden met of beschouwd worden als voorstanders van de regering en de internationale gemeenschap, inclusief de internationale strijdkrachten:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>.]

UNHCR verwijst in de Eligibility Guidelines uitdrukkelijk naar landeninformatie waaruit blijkt dat Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan bedreigd, gefolterd en zelfs gedood werden door AGE's (waaronder de Taliban) omdat ze er als ‘vreemdelingen’ beschouwd werden of als spionnen van een Westers land.

UNHCR identificeerde personen die terugkeerden naar Afghanistan vanuit het Westen toen al als een bijzonder kwetsbare groep die op die basis nood kon hebben aan bescherming.

In een rapport van Asylos van november 2021, na de machtsovername van de Taliban dus, werd eveneens verwezen naar het feit dat UNHCR reeds sinds 2016 wijst op het feit dat Afghanen die als ‘verwesterd’ gezien worden het risico lopen slachtoffer te worden van gerichte vervolging:

[citaat <https://resources.asylos.eu/wp-content/uploads/re-ports/asi2021-13.pdf>.]

Ook EUAA stelt in het eerder geciteerd rapport van na de machtsovername dat de daden waaraan personen, die onder het profiel van ‘verwestering’ vallen, blootgesteld kunnen worden, kunnen neerkomen op vervolging, met name geweld door familieleden, de maatschappij en gewapende groepen.

Op basis van jarenlang onderzoek heeft Friederike Stahlmann (zie eerder) de ervaringen gedocumenteerd van Afghanen die uit Duitsland zijn gedeporteerd naar Afghanistan.

In het eerder geciteerde OSAR-rapport worden de bevindingen van haar veldonderzoek dat ze tussen 2016 en 2019 heeft uitgevoerd, samengevat. Deze dateren evenwel van vóór de machtsovername door de Taliban, maar vormen niettemin een nuttige leidraad bij de actuele beoordeling van de mogelijke risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden.

Vooreerst is geweld tegen Afghanen die uit het Westen terugkeren niet alleen frequent, maar ook voorzienbaar en doet het zich bijzonder snel voor. Uit een studie blijkt dat bijna alle terugkerende Afghanen geconfronteerd werden met geweld, waarvan de helft aangaf dat hun lang verblijf in Europa de oorzaak van het geweld was. Een aantal door haar gemonitorde teruggekeerde Afghanen leefden ondergedoken uit vrees om mishandeld of gedood te worden:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.]

[_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf](https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf).]

Verder worden terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de Taliban, maar eveneens van hun familie en de brede Afghaanse bevolking. Ze worden ervan beschuldigd ongelovig ('kafir') te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, maar ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen:

[Ibid., p. 9-10]

Stahlmann stelde vast dat zelfs het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de aard of frequentie van deze contacten. Zo gaf ze het voorbeeld van een Afghaanse man die in elkaar werd geslagen omwille van zijn connecties met Duitse journalisten en werd een Afghaanse familie uit haar huis gezet omdat de terugkeerder gehuwd was met een Duitse vrouw:

[Ibid., p. 10-11]

Daarnaast verhoogt het risico op geweld tussen gemeenschappen omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid die de gemeenschap vertoont ten aanzien van terugkeerders:

[Ibid., p. 11]

Verder stelt ze dat loutere vlucht uit Afghanistan door de Taliban gezien kan worden als verraad, ongeacht de houding die terugkerende Afghanen aannemen ten opzichte van hun beleid:

[Ibid.]

Bovendien rapporteerden meerdere terugkerende Afghanen dat ze in hun dagelijkse leven bedreigd, achtervolgd of zelfs aangevallen werden door onbekenden die hen als ongelovigen of verraders beschouwden:

[Ibid.]

Verder is er sprake van een groot risico op intrafamiliaal geweld, waarbij vermoedens van vreemd gedrag voldoende zijn om te leiden tot uitsluiting of fysiek geweld. Ook mannen die in het buitenland gehuwd waren, zonder toestemming van beide families, werden het slachtoffer van vervolging:

[Ibid.]

F. Stahlmann stelt dat het loutere verblijf in Europa een reden is voor vervolging door de Taliban. Het verblijf en de vlucht naar Europa wordt door de Taliban gezien als een daad van politiek verzet (zie ook *infra*). Voor de Taliban doet het er in dit opzicht niet toe of de persoon in kwestie al dan niet 'verwesterd' is; het feit dat ze op de hoogte zijn van de reis naar Europa of dat er een vermoeden is van niet-islamitisch gedrag in Europa kan voldoende zijn om vervolgd te worden:

[Ibid., p. 12-14]

Ten slotte blijkt uit verschillende bronnen dat terugkerende Afghanen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen.

Het OSAR-rapport vermeldt eveneens verschillende concrete gevallen waarin terugkerende Afghanen geconfronteerd werden met (dodelijk) geweld, en dit omwille van uiteenlopende redenen, zoals een verblijf in Europa, het feit dat ze geen baard droegen of nog verdacht werden van samenwerking met 'ongelovigen':

[Ibid.]

Zoals eerder aan bod kwam, heeft Friederike Stahlmann de resultaten van haar jarenlange onderzoek in juni 2021 geactualiseerd in een nieuw rapport, waarin de meest recente onderzoeksresultaten verzameld zijn over de teruggekeerde Afghanen die ze heeft opgevolgd tot en met november 2020. In dat rapport, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans* (Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan), heeft ze de ervaringen gedocumenteerd van 113 van de 908 Afghanen die tussen december 2016 en maart 2020 uit Duitsland (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

Ook uit deze geactualiseerde onderzoeksresultaten blijkt duidelijk dat Afghanen die uit het Westen terugkeren het risico op vervolging lopen.

De meerderheid van de door haar onderzochte teruggekeerde Afghanen hebben te maken gehad met geweld tegen henzelf of tegen hun familieleden louter omwille van hun vlucht naar, hun verblijf in of hun deportatie uit Europa. Stahlmann stelt dat ze door de Taliban bijvoorbeeld als vijanden beschouwd worden en daarom vervolgd worden omdat ze naar Europa waren gevlucht. Volgens haar vormt de beschuldiging van 'verwestering', van 'immoreel' gedrag in Europa, alsmede van afvalligheid van de islam, door omgang met ongelovigen, niet alleen een bedreiging die uitgaat van de bevolking en de Taliban, maar ook van hun eigen familieleden.

Een ander belangrijk risico dat Stahlmann documenteert, is het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden aan schuldeisers die zijn opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa. De veronderstelling dat Afghanen die uit Europa terugkeren vermogend zijn, verhoogt het risico op criminele aanvallen nog meer. Al deze gevaren bedreigen vervolgens ook de familieleden van de terugkeerders. De sociale uitsluiting (zie ook verder) die zij door deze gevaren ondervinden, en de stigmatisering omwille van hun 'verwesterd' gedrag, vergroten het risico om slachtoffer te worden van algemeen geweld, door misdaad of vervolging om andere redenen.

Meer dan zestig procent van de teruggestuurde Afghanen in haar onderzoek werd getroffen door geweld na terugkeer. Hoewel de meesten wel speciale bescherming konden krijgen in schuilplaatsen die door particulieren in Duitsland werden betaald, kwam over het algemeen ongeveer 90 procent in aanraking met geweldsdaden.

Ook schatte Stahlmann zelfs toen al in dat de terugtrekking van de internationale troepen en een eventueel vredesverdrag niets zou veranderen aan het gebrek aan perspectief voor Afghaanse terugkeerders. Bij deze inschatting werd uiteraard geen rekening gehouden met de gebeurtenissen die zich een aantal maanden later hebben voorgedaan en zo mogelijk een nog grotere impact zullen hebben op de situatie van Afghanen die na een verblijf in het Westen terugkeren naar Afghanistan.

In haar rapport, vat ze deze bevindingen als volgt samen (vrij vertaald):

[Ibid., p. 3-4]

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt duidelijk dat in Afghanistan een 'verwesterde' persoon een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Dit was reeds zo vóór de gehele machtsovername door de Taliban, zoals Uw Raad dit uitdrukkelijk erkend heeft in een eerder geciteerd arrest, met name arrest nr. 228 243 van 30 oktober 2019.

Vervolgingsgrond

Er bestaan in het geval van de vervolgingsvrees van verzoeker meerdere aanknopingspunten met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Zo kunnen teruggekeerde, 'verwesterde' Afghanen vervolgd worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen.

Hierboven werd reeds uiteengezet op welke vlakken jonge Afghanen beïnvloed kunnen worden door de Westerse cultuur. Sommige van deze nieuwe waarden of gewoonten zijn zodanig fundamenteel geworden voor hun identiteit dat de personen in kwestie moeilijk hun plaats kunnen vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving, en op die manier zeer snel het doelwit kunnen worden van de Taliban.

Zoals hierboven gesteld, meent Afghanistan-experte Friederike Stahlmann dat het verblijf en de vlucht naar Europa door de Taliban gezien kan worden als een daad van politiek verzet. Voor de Taliban doet het er in dit opzicht niet toe of de persoon in kwestie al dan niet 'verwesterd' is; het feit dat ze op de hoogte zijn van de reis naar Europa of dat er een vermoeden is van niet-islamitisch gedrag in Europa kan voldoende zijn om vervolgd te worden:

[citaat https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.]

Zoals eerder gesteld, is het volgens Friederike Stahlmann niet noodzakelijk een sterk veranderd gedrag, maar het verblijf in het Westen zélf dan aan de basis van het gevaar ligt:

[Ibid., p. 11]

Verder stelt Friederike Stahlmann dat de notie van 'ongelovige' niet noodzakelijk gelinkt is aan religie maar ook een uiting van politiek verzet kan zijn, in die zin dat de persoon in kwestie zich - werkelijk of gepercipieerd - tegen het beleid van de Taliban gekeerd heeft, zowel op religieus als op politiek vlak:

[Ibid., p. 14]

Naar analogie met de situatie in Somalië, kan verzoeker in dit verband nog wijzen op hetgeen het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft vastgesteld in de zaak Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk, met betrekking tot de eis of het redelijk is van iemand te verwachten zich te gedragen volgens conservatieve religieuze en sociale voorschriften:

[citaat voormeld arrest, § 275-277]

Opvallend is dat het EHRM benadrukt dat het risico nog groter is voor Somaliërs die lang genoeg uit het land zijn weggeweest en als 'verwesterd worden' gezien. Zoals hierboven reeds beschreven, kan een parallel worden getrokken voor Afghaanse onderdanen die door de Taliban beschouwd kunnen worden als 'verwesterd'. Door de strikte interpretatie van de shariawet vallen ze nog meer op, waardoor het risico op vervolging sterk wordt vergroot.

2.3. Stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting (artikel 48/4, §2, b) Vw.)

Zoals hierboven reeds uiteengezet, hebben Afghanen die terugkeren vanuit het Westen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, op basis van hun gepercipieerde 'verwestering'. Ondergeschikt lopen zij minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg. Verzoeker dreigt hierdoor eveneens in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die voldoet aan de minimumgrens van artikel 3 EVRM.

F. Stahlmann wijst erop dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege hun sociale uitsluiting. Bovendien wijst ze op de extreme armoede waarmee 93% van de Afghaanse bevolking reeds te kampen had nog vóór de snelle escalatie van de

precaire humanitaire situatie na de machtsovername van de Taliban. Stahlmann stelt vast dat 75% van de teruggestuurde Afghanen hoofdzakelijk van particuliere steun uit het buitenland leefden; slechts één man had een baan met een leefbaar loon en bijna 15% was gedeeltelijk of permanent dakloos en had geen beschutting tegen de weersomstandigheden. De tijdelijke en gedeeltelijke financiering via terugkeerbijstand, waartoe slechts enkele repatrianten toegang hebben, had ook in 2021, nog voor de val van de Afghaanse regering, geen effect op het gebrek aan vooruitzichten en bescherming. Voor degenen die in Afghanistan geen sociaal of familiaal netwerk hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land te verlaten of de middelen om te vluchten, bestaat de enige overlevingsstrategie er meestal in zich aan te sluiten bij gewapende groeperingen of criminele bendes (vrij vertaald):

[citaat https://www.diako-nie.de/fileadmin/user_upload/Diakonie/PDFs/Journal_PDF/AFG_Monitoring-Studie_FINAL.pdf.]

[Ibid., p. 41]

[Ibid., p. 61-62]

[Ibid., p. 101]

Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking.⁶⁴ Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa.⁶⁵ Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.

EUAA bepaalt hierover het volgende:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 97]

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

[citaat https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

[citaat https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Os-ten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

Ook oudere informatie bevestigt het stigma en de sociale uitsluiting, zelfs door de eigen familie, in geval van terugkeer uit het Westen, met bijkomende ontbering, problemen en risico's voor maatschappelijke re-integratie tot gevolg. Zoals Afghanistan-experte professor Anicée Van Engeland in het verleden vaststelde, kunnen deze redenen voor uitsluiting op basis van verblijf in Europa ogenschijnlijk triviaal zijn:

[citaat https://resources.asylos.eu/wp-content/uploads/reports/afg2017-05_-_afghanistan_situation_of_young_male_westernised_returnees_to_kabul_december_1.pdf]

Ook uit het onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppe en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal.

Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zienwijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit in het licht van de veranderde omstandigheden grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind met stigma en discriminatie geconfronteerd werden.

Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige Talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

2.4. Aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de Taliban

Ook na de machtsovername van de Taliban zijn er ernstige aanwijzingen dat personen die als verwesterd beschouwd worden, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet lopen.

2.4.1. Om te beginnen stel OSAR in een rapport met betrekking tot risicoprofielen, opgesteld na de machtsovername, dat Afghanen die terugkeerden vanuit het Westen reeds voor de machtsovername blootgesteld werden aan vervolging omdat ze als 'verwesterd' gezien werden en dat verwacht wordt dat deze potentiële dreiging onder het nieuwe, conservatief-religieuze regime zal blijven bestaan:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Os-ten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefaehrdungsprofile_FR.pdf

Voorts kan worden verwezen naar een Country Policy and Information Note van UK Home Office van februari 2022. Volgens dat rapport wijst huidige informatie erop dat personen die het risico lopen te worden vervolgd omdat zij zich niet schikken naar de strikte interpretatie die de Taliban aan de sharia geven ook de personen omvat die als 'verwesterd' beschouwd worden na een periode in het Westen te hebben doorgebracht.

[citaat https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf

EUAA besluit in de Country Guidance van november 2021 dat er, ondanks de beperkte informatie, voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de Taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op zullen nahouden, zoals o.a. blijkt uit hun verklaringen:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf

EUAA herneemt in het haar rapport van januari 2022 het mogelijke risico voor Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. De Taliban hanteert twee narratieven. Enerzijds zou emigratie voortkomen uit armoede, waarbij Afghanen vertrekken omwille van economische redenen. In het andere narratief van de Taliban, waaruit het risico ontstaat voor verzoeker, worden vertrekkers beschouwd als slechte moslims. Ze worden beschouwd als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die ze hebben gedaan:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_fo-cus.pdf

Zoals reeds aangegeven in hoofdstuk 1 van voorliggend verzoekschrift, maakt EUAA in haar Country Guidance voor Afghanistan van april 2022 bij aanvang van het rapport een expliciet voorbehoud. Doordat de situatie in Afghanistan nog steeds evolueert, is het in bepaalde gevallen volgens EUAA bijzonder moeilijk om de nood aan internationale bescherming op sluitende wijze te beoordelen.

EUAA benadrukt in deze disclaimer vervolgens vijf punten waarbij er drie relevant zijn bij de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade wegens toegeschreven verwestering:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf, p. 11]

In eerste instantie verduidelijkt EUAA dat de profielen die eerder het doelwit van de Taliban waren, wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien op de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de Taliban.

Zowel in de richtlijnen van UNHCR als deze van EUAA die dateren van voor de machtsovername door de Taliban (zie supra) werd het risico op vervolging beschreven voor Afghanen die als verwesterd worden beschouwd. Als verwesterd beschouwde Afghanen waren voor de machtsovername al een doelwit van de Taliban. Uit de meest recente richtlijnen van EUAA blijkt dat het risico voor hen wellicht groter is geworden na de machtsovername.

Ten tweede benadrukt EUAA het risico op onderrapportering, zeker in meer afgelegen regio's in Afghanistan. Dit maakt het moeilijk om in te schatten welk risico verzoeker, die afkomstig is van een dorp gelegen in een rurale regio, precies loopt. Deze onderrapportering, die EUAA nog eens expliciet in de verf zet bij de aanvang van het rapport, maakt ook dat men uit het gebrek aan data omtrent personen die na de machtsovername in de problemen kwamen omwille van toegeschreven verwestering, niet zomaar kan afleiden dat er zich geen problemen stellen.

Ten derde benadrukt EUAA dat de perceptie en behandeling door de Taliban van personen die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk blijft.

Met deze disclaimers in het achterhoofd, kunnen we kijken naar de risicoanalyse die EUAA in haar rapport van april 2022 maakt, en waar ook verwerende partij naar verwijst:

[Ibid., p. 81]

EUAA geeft aan dat niet alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben. Er dient rekening te worden gehouden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico:

- Het gedrag van de verzoeker;
- het gebied van herkomst, waarbij er bijvoorbeeld een groter risico is in plattelands-gebieden. Voorts kunnen er plaatselijke verschillen bestaan in de toepassing van Taliban-normen;
- het geslacht;

- de mate waarin men uit een conservatieve omgeving komt, en de perceptie van genderrollen in de familie;
- de leeftijd: het kan moeilijk zijn voor kinderen van een bepaalde leeftijd om zich (opnieuw) aan te passen aan sociale restricties in Afghanistan);
- de duur van het verblijf in een westers land;
- de zichtbaarheid van de verzoeker;
- ...

Naast de drie disclaimers die EUAA zelf maakt (een verhoogd risico voor reeds bestaande risicoprofielen; een gebrek aan data en onzekerheid over de perceptie van Afghanen die het land verlaten), dient er bij deze analyse van EUAA in haar Country Guidance van april 2022 nog een bijkomende, serieuze kanttekening gemaakt te worden: deze analyse baseert zich op de landeninformatie uit het EUAA Country of Origin Information Report van januari 2022, dat slechts data bevat tot 8 december 2021.

De analyse van EUAA is dus niet enkel gebaseerd op onvolledige data (gezien de onder-rapportering, zeker in meer rurale gebieden zoals verzoekers regio van herkomst), maar kan ook geen rekening houden met de gebeurtenissen van de afgelopen 7 maanden. De richtlijnen van EUAA, en de niet-exhaustieve opsomming van risicofactoren met betrekking tot toegeschreven verwestering, moeten dus met de nodige voorzichtigheid toegepast worden.

2.4.2. Daarbovenop komt nog dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd na de machtsovername van de Taliban, en de Taliban onvermijdelijk te weten zal komen dat verzoeker in het Westen heeft verbleven.

EUAA rept hier met geen woord over, en lijkt in haar analyse over toegeschreven verwestering hiermee geen rekening te houden. Ook verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij.

De landsgrenzen worden door de Taliban streng bewaakt:

[citaat https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0393_NL.html]

Verzoeker zal bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker lopen, aangezien het duidelijk zal zijn voor de Taliban dat hij afkomstig is uit het Westen

Verzoeker heeft geen Afghaans paspoort. Als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd dooreen nog niet functionerende ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. In elk geval zal men weten van waar exact verzoeker terugkeert.

Verzoeker zou voorts niet één controle van de Taliban moeten zien te passeren, maar verschillende. Hij zal verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven, maar ook nadien tijdens de verdere reis.

Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban (wat wordt gezien als een daad van politiek verzet, cf. supra), en de perceptie van 'verwestering' betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban:

[citaat <https://www.aljazeera.com/gallery/2021/12/9/afghanistan-taliban-fighters-urban-checkpoints-herat-photos>]

[citaat <https://www.ecoi.net/en/document/2068625.html>]

[citaat <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/taliban-restrict-afghans-going-abroad-draws-criticism-uk-envoy-2022-02-28/>]

Doordat verzoeker zonder toestemming van de Taliban jaren geleden is vertrokken, en de woordvoerder van de Taliban aangeeft dat het niet toegestaan is te reizen zonder dat de Taliban op de hoogte is van de bestemming, zal verzoeker mogelijks nog aan een grondigere controle onderworpen worden, hetgeen het risico voor vervolging omwille van toegeschreven verwestering vergroot.

Verschillende recente bronnen maken voorts melding van onnodig en onevenredig geweld-gebruik door de facto autoriteiten bij de controleposten:

[citaat https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/EN_51.pdf]

Het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld en pesterijen door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek. Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone.

[citaat <https://www.gov.uk/government/publications/afghanistan-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-fear-of-the-taliban-afghanistan-february-2022-accessible>.]

Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, kan redelijkerwijs vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van 'verwestering' actueel en reëel is.

De ondervragingen waaraan de Taliban verzoeker bij zijn terugkeer zal onderwerpen over wie hij is, waarom hij gevlucht is, naar waar hij gevlucht is en hoe hij zich daarbij gedragen heeft, zullen met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gepaard gaan met ernstig fysiek geweld, met angst, en psychische kwelling. Dit terwijl verzoeker reeds kampt met ernstige psychische problemen.

Verzoeker zal zowel bij de controles en ondervragingen die direct volgen op zijn terugkeer, als bij latere momenten dat hij in aanraking komt met de Taliban die de Afghaanse bevolking aan een zeer strikte controle onderwerpt, die zowel gericht is op het uitroeien en knakken van elk verzet en tegenstand als op het afdwingen van zeer verregaande interpretaties van islamitische wetgeving, geïntimideerd en bedreigd worden, en behandeld worden op een wijze die erop gericht is fysiek en moreel verzet te breken.

Verwerende partij kan niet verwachten van verzoeker dat hij de rest van zijn dagen 'the game' meespeelt, zoals dit in par. 275 van het arrest Sufi en Elmi werd gesteld, en dat hij elke vorm van autonomie onderdrukt uit vrees fysiek gestraft te worden door de Taliban. Dit zou een ernstige schending van verzoekers waardigheid inhouden.

2.4.3. Hierboven werd het risico besproken dat verzoeker gevisieerd zal worden door de Taliban in het algemeen omwille van zijn gepercipieerde verwestering en zijn verblijf in het Westen.

Uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt verder dat de Taliban als organisatie in zekere mate gedecentraliseerd is, wat maakt dat het beleid niet over het hele land gelijk loopt:

[citaat https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 23]

Daarbij is het niet enkel belangrijk om te kijken welke Taliban factie in verzoekers regio van herkomst de macht heeft, en hoe deze de Taliban-normen interpreteren en toepassen (waarbij in het algemeen blijkt uit de COI dat in rurale Pashtu gebieden het risico groter is), maar ook om te kijken welke factie binnen de Taliban bevoegd is voor binnenlandse zaken (waaronder de 'veiligheidsdiensten' vallen), inlichtingen, migratie, het afleveren van paspoorten en Taskara's, en het monitoren van personen die het land binnenkomen en verlaten.

Al deze bevoegdheden zijn binnen de Taliban in handen van 1 groep: het Haqqani net-werk.

Uit een rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 mei 2022 blijkt het volgende:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/file/local/2073803/N2233377.pdf>, p. 9]

Het feit dat het Haqqani netwerk bevoegd zowel bevoegd is voor migratie, de grenzen controleert, bevoegd is voor de aflevering van een Taskara aan verzoeker (hetgeen hij nodig heeft om zich te kunnen herintegreren in de Afghaanse maatschappij), de inlichtingendepartementen onder haar controle heeft staan, én de meest machtige groep is binnen de Taliban, is bijzonder problematisch voor verzoeker.

Het Haqqani netwerk vormt immers de meest extreme groepering binnen de Taliban. Alle domeinen waarmee verzoeker in contact zal komen bij een terugkeer, zijn in handen van deze extremistische groepering.

Leden van het Haqqani netwerk zouden er nauwe banden op na houden met de terroristische organisatie Al Qaeda:

[citaat

https://www.ecoi.net/en/file/local/2066332/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 15]

Het Europees Parlement uitte in een resolutie van 16 september 2021 onder meer haar grote bezorgdheid over de leider van het Haqqani netwerk:

[citaat https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0393_NL.html]

Sirajuddin Haqqani heeft een prijs van 10 miljoen USD op zijn hoofd staan wegens onder meer talrijke kidnappings en moorden op burgers. Het Haqqani netwerk wordt beschouwd als een terroristische organisatie:

[citaat <https://rewardsforjustice.net/rewards/sirajuddin-haqqani/>]

Khalil al Rahman Haqqani is de minister verantwoordelijk voor vluchtelingen, en de oom van Sirajuddin Haqqani. Hij is een leider van het Haqqani netwerk, en door de VS op een terrorismelijst geplaatst omwille van zijn banden met Al Qaeda. Er staat een prijs van 5 miljoen USD op zijn hoofd:

[Ibid.]

De VN Veiligheidsraad bevestigde op 26 mei 2022 dat het Haqqani netwerk binnen de Taliban de meest succesvolle en invloedrijke tak vormt, en deze groepering nog steeds een hechte relatie heeft met Al Qaida:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/file/local/2073803/N2233377.pdf>, p. 3]

Ten overvloede wenst verzoeker er aan te herinneren dat Al Qaida verantwoordelijk is voor onder meer de aanslagen van 9/11, en een jihad tegen het Westen voert. Verzoeker zal bij een terugkeer vanuit het Westen bijgevolg onderworpen worden aan grenscontroles door een organisatie die zelf als een terroristische organisatie wordt beschouwd, én die nauwe banden heeft met Al Qaida, die net een jihad tegen dit Westen voert.

Verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met het feit dat verzoeker bij de grenscontroles bij binnenkomst van Afghanistan, bij het aanvragen van een Taskara, ... zal geconfronteerd worden met het Haqqani netwerk, hetgeen het risico significant zal verhogen.

2.5. Gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van toegeschreven verwestering en een terugkeer uit het Westen

Zeer recent oordeelde uw Raad:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Naar aanleiding van dit arrest van Uw Raad, wijzigde verwerende partij haar standaard-motivering. Deze motieven omtrent het risico ten gevolge van een verblijf in het Westen en toegeschreven verwestering schieten echter nog steeds te kort omwille van verschillende redenen.

Verwerende partij verwijst naar de EUAA Country Guidance van april 2022, maar maakt zich om te beginnen schuldig aan een selectieve lezing.

Zo negeert verwerende partij compleet de 5 algemene opmerkingen die EUAA maakt aan het begin van het rapport, waaronder dus eerder besproken verhoogde risico voor reeds bestaande risicoprofielen; het risico op onderrapportering en tot slot het feit dat de visie en behandeling van de Taliban van personen die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk blijft.

Net omwille van deze onduidelijkheid, en omwille van het risico op onderrapportering, kan men uit het ontbreken van landeninformatie over problemen die terugkeerders uit het Westen kregen, onmogelijk concluderen dat er geen problemen zijn.

Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze als volgt motiveert:

[citaat bestreden beslissing]

Deze conclusie gaat niet enkel in tegen de EUAA Country Guidance van april 2022, maar ook de UNHCR richtlijnen van februari 2022, waarin UNHCR net oproept om het nemen van negatieve beslissingen inzake asioldossiers op te schorten wegens het gebrek aan betrouwbare informatie.⁹² De meest gezaghebbende 'instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden' (EUAA en UNHCR) melden net dat er sprake is van onderrapportering en een gebrek aan duidelijkheid op dit punt. Het getuigt van intellectuele oneerlijkheid van verwerende partij om net hieruit te concluderen dat er zich geen problemen stellen voor terugkeerders uit het Westen.

Ten tweede is het probleem ruimer dan het 'narratief ten opzichte van elites die Afghanistan verlaten hebben, en die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden', waarnaar verwerende partij verwijst. Deze formulering komt weliswaar uit de EUAA Country Guidance van april 2022, maar het risico (op basis van de beperkte landeninformatie die beschikbaar is) beperkt zich niet tot Afgaanse elites die bij een terugkeer te kampen krijgen met een negatieve perceptie. Uit het EASO rapport van januari 2022 (waarop de EU Country Guidance van april 2022 zich baseerde) blijkt immers dat slechts 1 bron spreekt over het narratief waarbij elites bij vertrek beschouwd worden als slechte moslims, terwijl de andere geciteerde bronnen het als een ruimer probleem beschrijven voor Afghanen die hun land hebben verlaten (waarbij Afghanen uit een rurale regio zelfs een groter risico lopen – zie supra).

Ten derde geeft verwerende partij in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien we kijken naar de parameters van EUAA:

- de leeftijd: verzoeker vertrok als 23-jarige uit Afghanistan, en was op dat moment net een jongvolwassene, en hierdoor nog beïnvloedbaar.

- de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker verblijft intussen al drie jaar in België.

Verzoeker, die Afghanistan ontvluchtte vooraleer het land in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn regio de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Ten vierde presenteert verwerende partij de parameters die EUAA oplijst om het risico te bepalen na een verblijf in het buitenland of om als verwesterd te worden gepercipieerd, als zijnde exhaustief. Dit is echter niet het geval: de EUAA richtlijnen van april 2022 geven een aantal voorbeelden van relevante parameters, en vermelden vervolgens duidelijk 'etc'.

Ten vijfde hield verwerende partij geen enkele rekening met de verscherpte grenscontroles die de Taliban na haar machtsovername invoerde, waardoor bij binnenkomst in het land duidelijk zal worden dat verzoeker afkomstig is uit het Westen. Ook binnen in het land is de mobiliteit beperkt, en dient men controleposten van de Taliban te passeren, met alle risico's van dien. Daarbij komt dan nog dat binnen de Taliban het Haqqani netwerk (een terroristische organisatie met hechte banden met Al Qaeda) bevoegd is voor de interne veiligheid, grenscontroles, het afleveren van Taskara's, ..., waardoor verzoeker in het oog zal springen bij deze radicale factie. (zie supra)

Tot slot maakt verwerende partij er zich te gemakkelijk vanaf wanneer ze stelt dat het verzoeker is die in concreto aannemelijk moet maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming en hij hier in gebreke blijft.

Uw Raad oordeelde eerder dat zowel het profiel, als de objectieve landeninformatie en de elementen die wijzen op een mate van 'verwestering' een grondig individueel onderzoek door het CGVS vereisen, waarbij het aangewezen is om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijks elementen zijn die kunnen wijzen op 'verwestering', en dit in navolging van de vorige EUAA Guidance Note voor Afghanistan. (RvV, 30 oktober 2019, nr. 228 243).

Aangezien alle beschikbare bronnen vooropstellen om omzichtig met deze situatie om te springen, en aangeven dat er onvoldoende informatie is om een correcte beslissing te kunnen nemen over dit aspect (cf. supra), acht verzoeker het werkelijk onbegrijpelijk dat verwerende partij dergelijk standpunt inneemt in de bestreden beslissing.

Deze vrees voor vervolging is hoofdzakelijk toekomstgericht. UNHCR stelt dat bij de beoordeling van de toekomstige vrees rekening gehouden moet worden met de persoonlijke omstandigheden van een persoon die ervoor kunnen zorgen dat hij of zij aan vervolging zouden kunnen blootgesteld worden. UNHCR verduidelijkt wat deze persoonlijke omstandigheden zijn en het reeds vervolgd of slecht behandeld zijn in het verleden is hier slechts één element van. Verder spelen ook de ervaring van vrienden of familie of andere personen in dezelfde situatie een rol evenals het profiel en de achtergrond van een persoon. Ook artikel 4.3. van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

95 UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, §19, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>.

Rekening houden met de individuele omstandigheden van een persoon betekent dus niet dat deze persoon aan de hand van persoonlijke ervaringen dient aan te tonen dat hij individueel geïsoleerd werd.

Op grond van artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn moet verwerende partij rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst. Ook artikel 10 van de Procedurerichtlijn stelt dat de beslissingen van de asielinstanties gebaseerd moeten zijn op deugdelijk onderzoek, wat inhoudt dat "er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EUAA en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken."

Vanuit het oogpunt van COI betekent een geïndividualiseerde beoordeling dat de informatie die gebruikt wordt en waarnaar verwezen wordt bij de besluitvorming niet te algemeen mag zijn en altijd de individuele omstandigheden van elke asielzoeker moet weerspiegelen. Daarom verwijst het criterium individualisering in deze context niet naar de persoonlijke of algemene aard van de vrees van een asielzoeker, maar dwingt het de autoriteiten veeleer om rekening te houden met het bewijsmateriaal dat de individuele situatie waarnaar de asielzoeker verwijst, weerspiegelt.

UNHCR benadrukt het gewicht dat aan relevante COI gehecht dient te worden:

[citaat <https://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>]

Volgens Hathaway en Foster kan een gegronde vrees op basis van COI vastgesteld worden. Deze auteurs overwegen hierbij dat in asioldossiers bewijs rechtstreeks gelinkt aan de verzoeker eerder de uitzondering dan de regel is, vandaar het belang van COI:

[citaat J. HATHAWAY en M. FOSTER, *The Law of Refugee Status*, 2de ed., Cambridge, Cambridge University Press, 2014, 122]

UNHCR verduidelijkt in zijn note on the burden and standard of proof dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus inherent enigszins speculatief is. De afwezigheid van vervolging in het verleden is hierbij geen beslissende factor.

Omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een 'verkeerde' beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard in vluchtelingenrecht is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo stelt UNHCR: [citaat <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>]

De vereiste dat verzoeker zijn vrees voor vervolging 'concreet' zou maken, houdt geen rekening met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoonst.

Het risico op gepercipieerde verwestering is alleszins geen blote bewering.

Hierboven werd reeds uiteengezet dat sommige waarden of gewoonten zo fundamenteel geworden zijn voor hun identiteit, dat de personen in kwestie moeilijk hun plaats kunnen vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving, en op die manier zeer snel het doelwit kunnen worden van de Taliban.

'Verwesterde' personen kunnen beschouwd worden als personen met een eigen identiteit en kunnen door de omringende samenleving met stigmatisering worden geconfronteerd. Naar analogie met de zaak Sufi en Elmi, wijst verzoeker nog op het feit dat het niet redelijk is om van iemand te verwachten zich te gedragen volgens conservatieve en religieuze sociale voorschriften (zie ook RvV, 30 oktober 2019, nr. 228 224, p. 2-3).

Verzoeker is niet in staat om zich aan te passen aan de spelregels van de Taliban, hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en hij is zeker niet in staat om te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details.

Het is dan nog één iets om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur bij terugkeer en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en zich aanpassen aan het repressieve, extremistische bestuur van de Taliban. Verzoeker weet niet wat er van hem verwacht wordt bij terugkeer, terwijl de straffen op normafwijking bijzonder ernstig zijn.

Verzoeker meent dat uit de hierboven bijgevoegde informatie duidelijk afgeleid kan worden dat er daadwerkelijk voldoende redenen zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees in geval van terugkeer en dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie. Ook EUAA is minstens met betrekking tot terugkeerders dezelfde mening toegedaan.

Op basis van de eerder beschikbare landeninformatie omtrent de risico's voor (gepercipieerd) 'verwesterde' personen en de behandeling van dergelijke personen door de Taliban, zoals uitgebreid gedocumenteerd, zijn er gegronde redenen om te vermoeden dat personen die 'verwesterd' zijn of als 'verwesterd' beschouwd worden, ook onder het huidige Talibanbewind nog steeds een ernstig risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen.

3. Leven onder Talibanbewind

Naast het risico louter op basis van de terugkeer uit het Westen en de eventuele gepercipieerd 'verwestering', moet ook onderzocht worden wat de gevolgen zijn van leven onder het Talibanbewind, en meer bepaald of dit een reëel risico op ernstige schade cfr. artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Overeenkomstig artikel 48/4 Vw.119 en artikel 2, f) Kwalificatierichtlijn wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling die een reëel risico op ernstige schade zou lopen en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Artikel 48/4, b) Vw. en Artikel 15, b) Kwalificatierichtlijn voorzien in subsidiaire bescherming wanneer er sprake is van "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst".

Artikel 15, b) Kwalificatierichtlijn komt in het algemeen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) biedt derhalve relevante richtsnoeren om te beoordelen of een behandeling kan worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 15, b) Kwalificatierichtlijn (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, punten 28 en 44).

EUAA bevestigt dat de termen 'onmenselijk' en 'vernederend' een breed scala van mishandelingen bestrijkt die een bepaald niveau van ernst bereiken.

[citaat https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p. 96]

Het EHRM oordeelde in het arrest Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk (nr. 8319/07 en 11449/07 van 28 juni 2011) dat in de regio die volledig onder controle van de islamistische organisatie Al-Shabaab valt, er geen sprake is van een veralgemeende onveiligheid die dermate hoog is dat elkeen die zich in het gebied bevindt een risico op ernstige schade loopt. Het feit dat een regio onder de volledige controle van een islamistische organisatie als Al-Shabaab valt, met een draconische toepassing van islamitische wetgeving, kan echter wel degelijk mensenrechtenschendingen met zich meebrengen die dermate verregaand zijn dat er sprake is van een artikel 3 EVRM schending, indien iemand zich terug naar dat gebied moet begeven:

[citaat voormeld arrest, § 272-275]

Hoewel dit arrest handelt over Al-Shabaab in Somalië, kan dit naar analogie eveneens worden toegepast op het Talibanregime in Afghanistan.

De vraag moet dan ook worden gesteld wat het concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de Taliban, nu ze het volledige grondgebied in Afghanistan in handen hebben gekregen, en dit in het licht van bovenvermelde rechtspraak.

Verzoeker wenst te herhalen dat de meest recente bronnen (zoals UNHCR en EUAA) duidelijk aangeven dat er onvoldoende informatie beschikbaar is om met zekerheid te kunnen zeggen hoe de Taliban haar visie zal implementeren in het beleid van Afghanistan. Verwerende partij voert hier echter geen enkel onderzoek naar en laat dit aspect compleet buiten beschouwing in de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging.

De beschikbare bronnen schetsen echter geen optimistisch beeld:

3.1. Onrustwekkende huidige situatie

Bij de machtsovername op 15 augustus 2021 kondigde de Taliban aan dat het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, dat eerder tussen 1996 en 2001 aan de macht was, terug werd opgericht.

Tot op heden is het niet volledig duidelijk welk 'beleid' deze islamistische organisatie er op na zal houden. Zo bestaat er momenteel een juridisch vacuüm, waarbij de Taliban de Afghaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde:

[citaat <https://reliefweb.int/report/afghanistan/situation-afghanistan-and-its-implications-international-peace-and-security-66>, p. 2]

Ondanks het feit dat er nog veel onduidelijkheid bestaat, zijn er al een aantal onrustwekkende tekenen. Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid:

[citaat <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>]

De VN veiligheidsraad stelt in haar rapport van 28 januari 2022 vast dat de Taliban haar beloftes niet nakomt:

[citaat <https://reliefweb.int/report/afghanistan/situation-afghanistan-and-its-implications-international-peace-and-security-66>, p. 1-2]

Illustratief voor het feit dat aan het woord van de Taliban geen waarde mag worden gehecht, is het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen, en de feiten op het terrein. Ondanks eerdere beloften, sloot de Taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening. Reeds enkele dagen na de overname door de Taliban kwamen er al de eerste bewijzen van grove mensenrechtenschendingen:

[citaat <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>]

EUAA geeft aan dat de Taliban nog niet communiceerde hoe ze plannen om Afghanistan te besturen. Wat wel duidelijk is, is het feit dat de Taliban hun interpretatie van Sharia als uitgangspunt neemt:

[citaat https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 17]

De Danish Immigration Service stelt in haar rapport van september 2021 dat er geen indicaties zijn dat de Taliban de afgelopen 20 jaar haar conservatieve interpretatie van Islam heeft afgezwakt.

De Taliban heeft voorts de vroegere religieuze politie terug ingevoerd:

[citaat The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI" van 7 september 2021]

In het EUAA rapport van januari 2022 wordt nogal eufemistisch gesteld dat het de taak van deze organisatie was tijdens het vorige regime van de Taliban om haar interpretatie van de sharia op te leggen. De herinvoering van de religieuze politie door de Taliban is een slecht teken, gezien de extreem ernstige mensenrechtenschendingen waar deze organisatie zich in het verleden schuldig aan maakte tijdens het afdwingen van de extremistische interpretatie van sharia door de Taliban (cf. infra).

Ook het Europees Parlement uit haar ernstige bezorgdheid in resolutie 2021/2877 van 16 september 2021 omtrent onder meer de radicale shariawetgeving van de Taliban, waarmee de Afghaanse bevolking de fundamentele rechten en vrijheden wordt ontnomen.

Meer informatie omtrent hoe de Taliban de shariawetgeving die gevolgd moet worden interpreteert en afdwingt, kan gevonden worden in het zogenaamde 'Vice handboek' van de organisatie (oftewel een handboek dat bepaalt wat 'zonden' zijn).

Uit dit rapport van Human Rights Watch omtrent het 'Vice handbook' blijken een aantal zaken. Om te beginnen gaat het 'handboek' in tegen de sussende woorden van de Taliban tegen de internationale gemeenschap. Het handboek met instructies aan Talibanleden bevat talrijke regels die misbruik uitmaken, en een grove onderdrukking van persoonlijke autonomie en meningsvrijheid van Afghanen vormen:

[citaat <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>]

Het handboek 'ontmoedigt' mensen om ongelovigen te helpen of bevriend met hen te geraken, en geeft religieuze leiders de opdracht om mannen te adviseren om hun baard te laten groeien. Diegenen die de religieuze regels niet volgen zoals bidden of vasten, moeten worden aangegeven. en het luisteren naar muziek die buitenshuis hoorbaar is, bioscopen, gokken en 'ongepast gebruik van cassettebandjes, schotelantenne, computer en mobiele telefoon' worden verboden.

Het handboek bevat ook 'rechten', maar deze worden vaak niet gevolgd:

[citaat Human Rights Watch, *Afghanistan: Taliban 'Vice' Handbook Abusive*, 29 oktober 2021]

Het rapport sluit af met de vaststelling dat dit handboek omtrent 'zedes' aantoonde dat het wereldbeeld van de Taliban en hun misbruikpraktijken relatief consistent zijn, en dus niet fundamenteel gewijzigd doorheen de jaren:

[Ibid.]

[Ibid.]

Uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt verder dat de Taliban als organisatie in zekere mate gedecentraliseerd is, wat maakt dat het beleid niet over het hele land gelijk loopt:

[citaat https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 23]

Talibanleden nemen blijkbaar het heft in eigen handen, en leggen op lokaal niveau hun eigen visie op, ondanks wat de centrale leiding in Kabul of de officiële woordvoerder van de Taliban zegt.¹¹⁸

Het EUAA rapport van januari 2022 geeft daarbij nog aan dat er blijkbaar wel ruimte is voor Talibanstrijders om op eigen initiatief te handelen en wreedheden te begaan, aangezien zij hiervoor door de centrale leiding niet gestraft leken te worden.

Dit maakt dat bepaalde garanties die de Talibanleiding in Kabul biedt, of bepaalde 'rechten' die men uit het 'vice handbook' zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. De realiteit in zijn regio van herkomst in de provincie kan immers fundamenteel verschillen van hetgeen de centrale leiding in Kabul proclameert.

Het EUAA rapport van januari 2022 citeert een aantal bronnen waaruit enerzijds de willekeur van de Taliban blijkt, en anderzijds het feit dat mensen bij het geringste vermoeden van activiteiten die door de Taliban als illegaal worden bestempeld, in de problemen kunnen komen:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 29-30]

Ook een andere bron die door EUAA geciteerd wordt, geeft aan dat de Taliban mensen gevangenzet vanaf het geringste vermoeden van een illegale activiteit.

De straffen bij het overtreden van de normen van de Taliban en hun Shariaregels, kunnen draconisch zijn. Zo geeft het 'Vice handbook' zelf aan dat er verschillende fases zijn voor de aanpak van verboden geachte handelingen, gaande van voorlichting en begeleiding tot het verbieden van 'ondeugden' op een 'agressieve, boze en griezelige manier' of 'fysiek'.

Het EUAA rapport van januari 2022 geeft aan dat er informatie is waaruit blijkt dat mensen in hechtenis het slachtoffer van geweld en foltering worden.

AP News rapporteerde op 23 september 2021 dat een vertegenwoordiger van de Taliban aankondigde dat executies en amputaties van handen terug ingevoerd zal worden:

[citaat <https://ap-news.com/article/religion-afghanistan-kabul-taliban-22f5107f1dbd19c8605b5b5435a9de54>]

Uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt ook dat de Taliban nog steeds een sterk voorstander is van lijfstraffen, en deze straffen als een noodzaak gezien worden:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 30]

EUAA voegt hier in haar rapport van januari 2022 aan toe dat er geen verslagen van lijfstraffen of doodstraffen werden gevonden bij het opstellen van het rapport. Hieruit kan echter niet zomaar geconcludeerd worden dat Afghanen momenteel niet onderworpen worden aan lijfstraffen of de doodstraf. Om te beginnen is landeninformatie over de situatie in Afghanistan slechts zeer gelimiteerd beschikbaar. De informatie die beschikbaar is, focust dan nog eens op de hoofdstad Kabul (cf. supra).

Daarnaast geeft de Taliban zelf aan dat deze straffen niet noodzakelijk publiekelijk worden uitgevoerd. Op basis van het feit dat EUAA geen getuigenissen vond van lijfstraffen of doodstraffen die werden uitgevoerd door de Taliban, kan niet geconcludeerd worden dat dit in verzoekers regio van herkomst (niet Kabul) niet wordt toegepast; of dat de Taliban dit niet plant te doen eens ze hun macht en machtsstructuren voldoende hebben geconsolideerd.

Ten derde is het ook zeer goed mogelijk dat de Taliban dit soort straffen bewust onder de radar probeert te houden. Een indicatie hiertoe kan men in het EUAA rapport van januari 2022 vinden, waarin een Afghaans journalist wordt geciteerd die aangeeft dat de Taliban niet verandert is sinds de jaren 90, maar de religieuze politie nu probeerde te opereren buiten het zicht van de vooral Westerse media.

EUAA lijkt voorts het abstracte onderscheid te maken tussen lijfstraffen die door een sharia rechtbank worden opgelegd, en lijfstraffen die door Talibanstrijders worden toegediend (buiten een 'rechterlijke' beslissing om). Zo haalt EUAA zelf het bericht aan van Talibanstrijders die burgers gewelddadig behandelen, en onder meer mensen die vermoed worden van diefstal, zweepslagen geven:

[citaat https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 30] Voor verzoeker maakt het geen verschil of de lijfstraf nu wordt toebedeeld na het oordeel van shariarechtbank van een islamitische organisatie, of buiten dit 'rechtssysteem' (dat er natuurlijk geen is) om. Het resultaat is hetzelfde, namelijk een vernederende en onmenselijke behandeling.

Waar het EUAA rapport van januari 2022 tot slot een bron (CNN) aanhaalt die stelt dat de religieuze politie een zachtere hand lijkt te hanteren, dienen hierbij 2 kanttekeningen gemaakt te worden. Ten eerste was CNN zelf aanwezig, en kan men dit dus geenszins gelijkschakelen met een normale interventie van de religieuze politie zonder pottenkijkers. Daarnaast haalt EUAA een bron aan die aangeeft dat er geen indicaties zijn dat de Taliban afstand heeft gedaan van hun kernprincipes:

"According to CNN, the religious police was keen on showing 'a lighter touch' and referred to a sequence where, in the presence of CNN, they informed the public to make sure that women covered and did not travel without a close male relative. During this episode, they did not pay attention to a man openly smoking a cigarette, an action which was forbidden under their previous rule. 310 Omar Sadr, assistant professor at AUAF, stated that the Taliban were cautious of how to present themselves in some areas, and he thought that they had softened their attitude in certain areas, although there were no indications of any departure from their core fundamental principles."

Zelfs al mocht de leiding van de Taliban een meer gematigde aanpak voorstaan (waarbij er geen redenen zijn om dit aan te nemen), dan nog zou het voor deze islamitische organisatie een serieuze uitdaging vormen om haar beleid om te gooien, net omdat deze gematigde aanpak ingaat tegen de propaganda die werd gebruikt om de strijders te mobiliseren:

[Ibid., p. 23]

Uit een recente verklaring van de UN Special Rapporteur on the situation of human rights van 26 mei 2022 blijkt dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een 'overvloed aan extreem ernstige mensenrechtenproblemen'. Het rapport spreekt verder van een samenleving beheerst door angst na de machtsovername van de Taliban:

[citaat https://view.officeapps.live.com/op/view.aspx?src=https%3A%2F%2Fwww.ohchr.org%2Fsites%2Fdefault%2Ffiles%2F2022-05%2F26052022-Afghan-SR-visit_press-statement.docx&wdOrigin=BROWSELINK, 26 mei 2022]

Uit het bovenstaande blijkt dat er nog veel onduidelijkheid blijft bestaan over het beleid dat de Taliban zal voeren, doch zijn de eerste signalen erg zorgwekkend.

Er kan nogmaals verwezen te worden naar het arrest van de Grote Kamer, Bouyid t. België, nr. 23380/09, van 23 september 2015 om aan te geven waar de grens voor een artikel 3 EVRM schending reeds ligt. Een behandeling die iemand vernedert en iemands waardigheid schendt, die gevoelens van angst, minderwaardigheid oproept, die in staat is iemand zijn moreel en fysiek verzet te breken (dus dat zelfs niet noodzakelijk ook hoeft te doen) valt evengoed onder artikel 3 van het EVRM. Of de personen in de ogen van anderen vernederd werd is niet relevant, wel of hij zich vernederd voelt. Dat de persoon in kwestie door een gezagsdrager met fysiek geweld bejegend werd in direct verband staat met de impact op de betrokkene zijn menselijke waardigheid (§§87-88 en 101 van het arrest).

Het gebruik door een gezagsdrager van fysieke kracht tegen een individu zonder dat diens gedrag dit absoluut noodzakelijk maakt, houdt een aantasting in van de menselijke waardigheid en het hart van de conventie. Volgens de Grote Kamer van het EHRM houdt een reflexmatige klets in het gezicht door een politieagent dan ook zonder enige twijfel een schending in van artikel 3 EVRM, als vernederende behandeling (§§ 103-108). Op basis van de aangebrachte landeninformatie ziet het ernaar uit dat de taliban als overheid routineus en systematisch de niet-derogeerbare mensenrechten van de Afghaanse bevolking schendt.

Om een betere inschatting te kunnen maken over het beleid dat te verwachten valt van de Taliban nu ze de macht hebben overgenomen in heel Afghanistan, is het nuttig om te kijken naar het beleid van deze islamitische organisatie in het verleden. Indien de Taliban al decennia bepaalde praktijken hanteert, valt het te verwachten dat de organisatie deze lijn zal doorzetten.

Naast het eerdere beleid van de Taliban in gebieden onder hun controle, is het ook interessant om te kijken wie er juist binnen de Taliban de macht in handen heeft. Gaat het om een nieuwe, meer progressie generatie? Uit het palmares van de huidige machthebbers vallen eveneens lessen te trekken voor de toekomst.

3.2. Lessen uit het verleden

Twee verschillende tijdsaders zijn relevant: de periode waarin de Taliban slechts bepaalde gebieden onder haar controle had, en de periode in de jaren 90 waar de Taliban net zoals vandaag de totale controle had over (quasi) het volledige land.

3.2.1. Leven in gebied onder controle van de Taliban voor de totale machtsovername (2001-2021)

Uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat in gebieden die gecontroleerd werden door de Taliban in de periode 2001 - 2021 de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend was, en de rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnende. Er werd systematisch gebruik gemaakt van geweld en intimidatie:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, p. 7]

In de ogen van UNHCR is de controle over het grondgebied door anti-overheidsmilitanten en de impact hiervan op de inwoners (in de vorm van onder meer het opleggen van een parallel systeem van berechting en het opleggen van illegale straffen, het bedreigen en intimideren van burgers) een fundamenteel aspect van de nood aan internationale bescherming:

[Ibid., p. 19]

De Taliban bediende zich in deze periode van bijzonder gewelddadige tactieken om gemeenschappen en individuen onder de knoet te houden om hun macht en controle te vestigen:

[Ibid.]

In een rapport van Human Rights Watch (2020) wordt benadrukt dat de zeer strikte interpretatie van de sharia verregaande gevolgen heeft voor het dagelijks leven van de Afghaanse onderdanen:

[citaat https://www.hrw.org/sites/default/files/media_2020/06/afghanistan0620_web_0.pdf, p. 5]

In gebieden waar de Taliban de controle kreeg, werd een strikt regime afgedwongen waarbij elk verzet en elke afwijking van de norm opgelegd door de Taliban, met geweld werd bestraft. Eens een gebied onder de effectieve controle stond van de Taliban, dwong de organisatie een strikte interpretatie af van haar Islamitische principes en haar 'normen en waarden':

[citaat <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban-29062017.pdf>, p. 18]

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, p. 65-66]

Eens een gebied onder controle stond van de Taliban, werden mannen en vrouwen die werden beschuldigd van 'immoreel gedrag' door parallelle rechtbanken zwaar gestraft, met onder meer zweepslagen en doodvonnissen.

[Ibid., p. 79]

Deze straffen waren gebaseerd op een strikte interpretatie van sharia wetgeving. UNAMA beschouwt deze straffen als illegaal, crimineel en mogelijk ook oorlogsmisdaden:

[citaat <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/coi-Afghanistan-targeting-society.pdf>, p. 22]

De Taliban controleerde en straffe de bevolking in de regio's onder hun controle:

[Ibid., p. 29-30]

UNAMA bevestigt ook de parallelle justitie die door de Anti-Government Elements (AGE's) wordt opgelegd aan gebieden waar ze de controle in handen hebben. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn:

[citaat

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan_protection_of_civilians_annual_report_2017_final_6_march.pdf, p. 36]

UNHCR rapporteerde in de richtlijnen van augustus 2018 nog dat in gebieden door AGE's bezet er geen vrijheid van beweging is, noch van meningsuiting, geen politieke participatie, geen toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en geen toegang tot een rechtsmiddel. Een beschuldiging volstaat om geëxecuteerd te worden:

[citaat https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf, p. 26-29]

Ook andere publicaties bevestigen dit:

[citaat <https://www.odi.org/publications/11144-life-under-taliban-shadow-government>]

Het blijkt duidelijk dat in de gebieden die onder de controle van de Taliban stonden in de periode tussen 2001 en 2021 er een verregaande sociale en religieuze controle was die alle aspecten van het dagelijkse leven beheerste. Gehoorzaamheid aan de extreme interpretatie van haar shariawetgeving dwong de Taliban af met extreem geweld. De Taliban maakte zich schuldig aan systematische mensenrechtenschendingen die de menselijke waardigheid op een fundamentele wijze ondermijnen, elke vorm van ontplooiing en ontwikkeling in de weg staan en de fysieke integriteit ondermijnen.

De analogie tussen Al-Shabaab (zoals beschreven in het arrest Sufi en Elmi) en de Taliban is duidelijk: het zijn beiden extremistische islamitische organisaties die respectievelijke grote delen van het land en het volledige grondgebied controleren. Beiden hebben een erg verregaande vorm van shariaregelgeving ingevoerd.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat Afghaanse onderdanen sterk worden beperkt in hun dagelijks leven, waarbij er verregaande instructies worden gegeven over de kledingstijl, gedragingen in het openbaar leven, educatie, sport, etc. Dit komt overeen met de door Al Shabaab gecontroleerde gebieden in Somalië. Voorts blijkt uit het bewijsmateriaal dat het EHRM in het arrest Sufi en Elmi heeft onderzocht, dat de straffen die Al-Shabaab oplegt wegens niet-naleving van hun regels, onder meer bestaan uit "steniging, amputatie, geseling en lijfstraffen", behandelingen die zo ernstig zijn dat zij neerkomen op foltering,

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, verboden bij artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens.

Uit verschillende rapporten blijkt dat de Taliban in Afghanistan gelijkaardige straffen oplegt in gebieden onder haar controle. Het EUAA-verslag (2020) bepaalt hierover het volgende:

[citaat

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_07_EASO_COI_Report_Afghanistan_Criminal_Law_Customary_Justice_Dispute_Resolutions.pdf, p. 21]

Belangrijk daarbij is nog dat hoe meer invloed de Taliban verkreeg in een regio, hoe strikter hun beleid en hun implementatie van de shariawetgeving werd.¹⁴³ Nu de Taliban recent het volledige land in handen kreeg, en momenteel bezig is met het uitwerken van haar beleid, vormt dit een schrikwekkend beeld voor de toekomst.

3.2.2. Leven onder het vorige 'Islamitisch emiraat' (1996-2001)

Het vorige 'Islamitische emiraat', dat door dezelfde Islamitische organisatie werd geleid tussen 1996 en 2001, toont aan tot welke extreme ontsporingen dit kan leiden.

In haar resolutie van 16 september 2021, waarin het Europees Parlement onder meer aandringt bij de lidstaten om asielaanvragen van Afghanen opnieuw te beoordelen en geen Afghanen terug te sturen, herinnert het Europees Parlement eraan dat Afghanistan in de jaren 1990 onder de Taliban het voornaamste toevluchtsoord en hoofdkwartier van Al Qaeda vormde, die onder meer verantwoordelijk was voor de aanslagen van 9/11:

[citaat https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0393_NL.html]

In een rapport van de US Department of State rapport van 25 februari 2000, werden toegelicht dat de Taliban zich schuldig maakte aan talrijke mensenrechtenschendingen, en strikte en repressieve regels oplegde die werden afdgedwongen door middel van extreme straffen. De Islamitische rechtbanken en religieuze politie dwongen een ultra-conservatieve interpretatie van de Islam af door middel van extreme straffen zoals amputaties, steniging en executies:

[citaat https://1997-2001.state.gov/global/human_rights/1999_hrp_report/afghanis.html]

Uit het boek van Ahmad Rashid genaamd 'Taliban' blijkt het extreme geweld waartoe de Taliban in staat was, zoals toen op een paar dagen tijd naar schatting 5000 tot 6000 burgers werden afgeslacht (onder meer via verstikking in containers in de woestijn):

[citaat <https://www.hrw.org/legacy/reports98/afghan/Afrepor0.htm>]

Het 'ministry of vice and virtue' oftewel de religieuze politie werd een notoir symbool van willekeurig misbruik tegen burgers:

[citaat <https://www.hrw.org/news/2021/09/29/afghan-women-frightening-return-vice-and-virtue>]

[citaat <https://www.washingtonpost.com/world/2021/09/08/afghan-vice-virtue-ministry/>]

Een artikel van BBC genaamd 'Summary amputations: Taliban justice in Afghanistan' illustreert het 'rechtssysteem' ten tijde van het vorige 'Islamitisch emiraat':

[citaat <https://www.bbc.com/news/world-asia-22311036>]

Hoewel de geschiedenis zich niet noodzakelijk zal herhalen, is deze context wel belangrijk voor een inschatting van de huidige situatie onder het bewind van de Taliban. De eerste indicaties dat de situatie dezelfde richting uitgaat, zijn nu reeds te vinden in objectieve bronnen. Het is duidelijk waartoe de Taliban in staat is eens ze de macht heeft veroverd in het land. Dit geldt des te meer nu blijkt dat diegenen die in de jaren 1990 het beleid bepaalden van de Taliban, ook vandaag de dag de machthebbers vormen.

3.3. Taliban-leiding

Uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim regering volledig bestaat uit Talibanleden, waarvan er al velen dienden in de Talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige Talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de Talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige factie binnen de Taliban vormen. Leden van het Haqqani netwerk zouden er nauwe banden op na houden met de terroristische organisatie Al Qaeda:

[citaat

https://www.ecoi.net/en/file/local/2066332/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 15]

Het rapport 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security' van 28 januari 2022 van de VN Veiligheidsraad bevestigt dit beeld, waarbij de huidige machthebbers in Afghanistan allen Talibanleden zijn, waarvan er velen op de VN sanctielijst staan:

[citaat <https://reliefweb.int/report/afghanistan/situation-afghanistan-and-its-implications-international-peace-and-security-66>, p. 2]

Het Europees Parlement uitte in een resolutie van 16 september 2021 onder meer haar diepe bezorgdheid over de feitelijke regering van de Taliban, waarvan velen door de VS en VN op sanctielijsten geplaatst zijn en gezocht worden wegens terroristische activiteiten:

[citaat https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0393_NL.html]

Als we kijken naar wie concreet de sleutelposities in handen heeft bij de Taliban, dan blijkt uit hun palmares het complete gebrek aan respect voor mensenrechten.

Mullah Haibatullah Akhundzada is de huidige leider van de Taliban, en was als hoofd van justitie onder het Islamitisch emiraat in de jaren 90 verantwoordelijk voor de draconische straffen die de Taliban oplegde:

[citaat <https://www.longwarjournal.org/archives/2021/09/talibans-government-includes-designated-terrorists-ex-guantanamo-detainees.php>]

[citaat <https://www.bbc.com/news/world-asia-58235639>]

Muhammad Hasan Akhund is de eerste minister, en verleende in het verleden onder meer steun aan Osama Bin Laden:

[Ibid.]

Sirajuddin Haqqani is de vice leider van de Taliban, en minister van binnenlandse zaken (waardoor hij verantwoordelijk is voor binnenlandse veiligheid en politie). Hij is eveneens de leider van het Haqqani netwerk, en heeft een prijs van 10 miljoen USD op zijn hoofd staan wegens onder meer talrijke kidnappings en moorden op burgers:

[citaat <https://rewardsforjustice.net/rewards/sirajuddin-haqqani/>]

Abdul Ghani Barader is de vice eerste minister, en de medeoprichter van de Taliban:

[citaat <https://www.longwarjournal.org/archives/2021/09/talibans-government-includes-designated-terrorists-ex-guantanamo-detainees.php>]

Khalil al Rahman Haqqani is de minister verantwoordelijk voor vluchtelingen, en de oom van Sirajuddin Haqqani. Hij is een leider van het Haqqani netwerk, en door de VS op een terrorismelijst geplaatst omwille van zijn banden met Al Qaeda. Er staat een prijs van 5 miljoen USD op zijn hoofd:

[Ibid.]

Mullah Taj Mir Jawad is het plaatsvervangend hoofd van de inlichtingendienst. Hij was verantwoordelijk voor het zogenaamde 'Kabul Attack Network', dat samen met onder meer Al Qaeda aanvallen uitvoerde in Kabul.

[Ibid.]

Abdul Baqi Haqqani is de minister van hoger onderwijs, en staat niet alleen op een sanctielijst van de VN veiligheidsraad, maar ook van de EU159:

[citaat <https://www.longwarjournal.org/archives/2021/09/talibans-government-includes-designated-terrorists-ex-guantanamo-detainees.php>]

Abdul Haq Wasiq is het hoofd van de inlichtingendienst, en tijdens de vorige bewindsperiode van de Taliban minister van veiligheid. In deze hoedanigheid was hij verantwoordelijk voor de relaties van de Taliban met buitenlandse strijders van Al Qaeda, en hun opleiding in trainingskampen. Voorts meldt de VN veiligheidsraad dat hij gekend staat voor zijn repressieve methodes tegen tegenstanders van de Taliban:

[citaat <https://www.un.org/securitycouncil/sanctions/1988/materials/summaries/individual/abdul-haq-wassiq>]

Mohammad Fazl is onderminister voor defensie, en heeft banden met Al Qaeda en de Islamic Movement of Uzbekistan, een organisatie die onder meer door de EU beschouwd wordt als een terroristische organisatie. Voorts wordt hij verdacht van het plegen van oorlogsmisdrijven, meerbepaald de moord op duizenden sjiiitische moslims:

[citaat <https://www.longwarjournal.org/archives/2021/09/talibans-government-includes-designated-terrorists-ex-guantanamo-detainees.php>]

Noorullah Noori is de minister voor grenzen en tribale zaken, en had banden met Al Qaeda. Ook hij wordt verdacht van het plegen van oorlogsmisdrijven, waaronder de moord op duizenden sjiiitische moslims:

[Ibid.]

Mohammad Nabi Omari is de nieuwe gouverneur van de provincie Khost. Hij was jarenlang opgesloten in Guantanamo omwille van onder meer zijn banden met Al Qaeda en het Haqqani netwerk:

[Ibid.]

Khairullah Khairkhwa is de minister voor informatie en cultuur. Hij zat gedurende 12 jaar opgesloten in Guantanamo, en zou banden met onder meer Al Qaeda hebben:

[Ibid.]

Dit is een greep uit de mannen die momenteel de macht hebben in Afghanistan. Het gaat om de oude garde binnen de Taliban. Van deze personen kan men gezien hun palmares geen beleid verwachten dat mensenrechten respecteert.

Verontrustend is het feit dat er binnen de Taliban ideologische verschillen bestaan, waarbij er een jongere generatie is, die er een nog meer 'hardline approach' op na zou houden.

In een artikel van de Financial Times met de veelzeggende titel 'Afghanistan's Young Talibs: 'No compromise with the enemy of our martyrs' – Hardline views of the new generation run contrary to image leaders of the movement hope to portray' van 18 september 2021 blijkt dat de jongere generatie Talibs er

een meer radicale visie op na houdt dan de oudere generatie, die in de jaren 90 de macht had in Afghanistan:

[citaat <https://www.ft.com/content/42f8f200-16ec-494e-90b4-e0a4fd2f47b9>]

Hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, zijn er genoeg elementen voorhanden om te concluderen dat leven onder het Talibanbewind een reëel risico op ernstige schade cfr. Artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

Indien men beweert dat vervolging vermeden kan worden door zich eenvoudigweg aan de regels van de Taliban te houden, zou een dergelijke bewering in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende of conformerende maatregelen te nemen om vervolging te vermijden, zoals het niet dragen van de voorgeschreven kledij, het doen alsof ze de regerende partij steunen, discreet zijn over hun seksuele geaardheid of het zich onthouden van religieuze praktijken.

Aldus zijn er wel degelijk nieuwe elementen voorhanden waardoor verzoeker in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of om het subsidiaire beschermingsstatuut te verkrijgen. Minstens is er bijkomend onderzoek hiernaar nodig.

4. Reisrestricties

Zoals hierboven reeds aangehaald, kondigde de woordvoerder van de Taliban recent aan dat het niet toegestaan is voor Afghanen om het land te verlaten, tenzij hun bestemming gekend is bij de Taliban.

Het is niet duidelijk welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel. Verder onderzoek is dus aangewezen.

Beschikbare bronnen stellen het volgende:

[citaat https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 56]

Zoals eveneens hierboven reeds uiteengezet, zal de Taliban met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn van verzoekers verblijf in Europa. Bovendien heeft de Talibanleiding aanvankelijk een zeer zorgwekkende intentie uitgesproken om terugkeerders vanuit het Westen aan een rechtbank te onderwerpen.

Gelet op de visie van de Taliban op het Westen, het draconische karakter van straffen voor de minste inbreuk tegen de regels van de Taliban en het misbruik dat plaatsvindt in gevangenschappen (cf. supra), is de kans reëel dat verzoeker het risico zal lopen op ernstige schade, en aldus nood heeft aan internationale bescherming. Minstens moet hiernaar verder onderzoek worden verricht, en elke twijfel worden uitgesloten.

5. NRF en ISKP

Er spelen zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten af op het Afghaanse territorium, één tussen de Taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de Taliban.

Verwerende partij meent dat er indicaties zouden moeten te vinden zijn indien er wel sprake was van geweld in verzoekers regio van herkomst. Deze indicaties zijn echter ruimschoots beschikbaar.

Islamic State Khorasan Province (ISKP) is een gewapende groepering actief in Afghanistan die trouw zwoer aan het IS kalifaat in 2015, die hoofdzakelijk gevestigd is in het noordoosten van Afghanistan, de streek van herkomst van verzoeker. De afgelopen jaren is het aantal ISKP leden geslonken door doeltreffende acties van de Verenigde Staten, het voormalige Afghaanse leger en de Taliban over de afgelopen jaren heen. Vandaag opereert ISKP voornamelijk via autonome cellen.

Door de terugtrekking van buitenlandse troepen wier eerdere maatregelen ter bestrijding van terrorisme hun activiteiten in Afghanistan hadden beperkt, melden observatoren een heropleving van ISKP. De groep maakt gebruik van het machtsvacuüm en het gebrek aan politieke stabiliteit om meer voet aan de grond te krijgen en een uitdaging te vormen voor de heerschappij van de Taliban, het monopolie op geweld en pogingen om internationale erkenning te krijgen. Bovendien probeert ISKP gedesillusioneerde Taliban strijders en andere kleinere militante groeperingen onder haar vleugels te nemen. Hoewel de Taliban hebben aangekondigd hard te zullen optreden tegen ISKP en dat Afghanistan niet zal worden gebruikt als een lanceerplatform voor invallen in buurlanden, roept het groeiende aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP, bezorgdheid op over de vraag of de Taliban voldoende weerwerk kan bieden. Ondanks het feit dat de Taliban er in het verleden in zijn geslaagd belangrijke ISKP districten over te nemen, wordt melding gemaakt van meer aanvallen door ISKP en de moeilijkheid van de Taliban om

weerwerk te bieden aan de groepering op verschillende plaatsen nu deze laatste overgaan van een op stand in guerrillastijl naar een regering.

Daarenboven vormt de aanwezigheid van ISKP niet alleen in zichzelf een dreiging, maar eveneens de reactie van de Taliban op deze aanwezigheid. Zo maakt het EUAA COI Report van januari 2022 melding van vergeldingsacties tegen mensen die ervan worden verdacht banden te hebben met ISKP. Echter, deze verdenkingen zijn niet steeds gestoeld op objectieve aanwijzingen. Sommige bronnen maken melding van misbruik van deze redenering om mensen te viseren:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_-_focus.pdf, p. 47-48]

Zodoende staat Afghanistan op de eerste plaats in de 2021 Global Terrorism Index als meest geteisterd door terrorisme van alle landen van de wereld in 2021, met twee van de drie meest dodelijke terroristische groeperingen op het territorium, ISKP en de Taliban.

Tot slot moet er gewezen worden op het risico op serieuze onderrapportering van het aantal geweldsincidenten (zie ook supra). Zo haalt een bron van Human Rights Watch aan dat slechts tien procent van de incidenten gerapporteerd worden:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/document/2069263.html>]

De aanvallen van IS zijn verviervoudigd tegenover 2020 en de organisatie wint aan kracht binnen Afghanistan, zo stelt het rapport van februari 2022 van SWP (Stiftung Wissenschaft und Politik).

Het is ondanks de schaarste aan informatie duidelijk dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, uiterst volatiel is. Net omwille van dit serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, is verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen.

De nood aan dergelijk onderzoek werd ook door Uw Raad bevestigd in RvV 31 maart 2022, nr. 270 813:

[citaat voormeld arrest]

6. Socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan

Verwerende partij stelt dat het in de bestreden beslissing heeft onderzocht of de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vallen.

In het hierboven reeds aangehaalde arrest Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk (nr. 8319/07, 28 juni 2011) oordeelde het EHRM als volgt:

[citaat voormeld arrest § 281-283]

Belangrijk voor het oordeel van het EHRM of de erbarmelijke levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Somalië de drempel van artikel 3 EVRM behaalden, was de vraag of de humanitaire crisis in de vluchtelingenkampen overwegend het gevolg was van de directe en indirecte gedragingen van de partijen in het conflict, of eerder werd veroorzaakt door armoede en een gebrek aan overheidsmiddelen en -voorzieningen om met dergelijke situatie om te gaan, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen zoals droogte.

In het arrest S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk (nr. 60367/10, 29 januari 2013) maakte het EHRM de parallel tussen de situatie in Sufi en Elmi, en de situatie in Afghanistan. Het Hof oordeelde dat de situatie in Afghanistan en Somalië toen niet vergelijkbaar was, en verwees hiervoor onder meer naar het feit dat Afghanistan op dat ogenblik een functionerende centrale regering had:

[citaat voormeld arrest]

Zoals reeds uitvoerig werd uiteengezet, is het duidelijk dat de situatie in Afghanistan vandaag niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van dit arrest. Afghanistan heeft niet langer een functionerende centrale regering, en het land staat volledig onder de controle van een islamitische groepering (die – zoals hierboven reeds aangetoond – zeer gelijkaardig is aan Al Shabaab).

Ook het Hof van Justitie oordeelde in de zaak M'bodj t. Belgische Staat (C-542/13, 18 december 2014) dat een precare socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet.

De vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 EVRM), is dus of er thans sprake is van een precare socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie.

Dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, wordt niet betwist door verwerende partij.

Bij wijze van voorbeeld kan worden gewezen op de volgende bronnen:

[citaat https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/re-sources/EN_51.pdf]

[citaat https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf]

[citaat https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Afghanistan_%20Economic%20Roots%20of%20the%20Humanitarian%20Crisis.pdf]

[citaat https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/re-sources/A_76_667_E.pdf]

[citaat https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf]

Miljoenen Afghanen in Afghanistan riskeren op dit moment acute armoede en zelfs de dood door uithongering. Meer dan de helft van de Afghaanse bevolking heeft als gevolg van de huidige situatie en de neerwaartse economische spiraal dringend humanitaire hulp nodig. Eind 2021 waarschuwde International Rescue Committee nog dat er in 2022 een bijna universele armoede zou kunnen heersen, waarbij 97% van de Afghanen het gevaar loopt onder de armoedegrens te moeten leven. Het stelde ook dat de Afghaanse bevolking ge-confronteerd wordt met een gebrek aan cashgeld en dat de prijzen van basisproducten – van voedsel tot medicijnen – de pan uitswingen.

De snelheid van de economische ineenstorting van Afghanistan is ongezien. Elke week worden meer Afghanen gedwongen om hun toevlucht te nemen tot onvoorstelbare overlevingsmechanismen, zoals het uithuwelijken van erg jonge dochters, kinderen van school halen om te werken, tot zelfs het verkopen van organen.

Midden maart 2022 werd duidelijk dat sinds januari 2022 in totaal al meer dan 13.000 pasgeboren baby's overleden zijn, een toename die vermoedelijk wordt verergerd door verontrustende ondervoeding en ziekten gerelateerd aan uithongering en de ineenstorting van de gezondheidszorgsector van het land.

Deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking, is onlosmakelijk verbonden met de machtsovername door de Taliban.

De huidige feitelijke regering wordt door geen enkel land ter wereld officieel erkend. Na de machtsovername werden wereldwijd economische sancties uitgevaardigd. De internationale financiering van Afghanistan werd opgeschort en in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime, werden miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, bevroren nadat de Taliban het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen.

De hierboven aangehaalde bronnen spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Het is pas nadien dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. De parallel met Sufi en Elmi is duidelijk. Bijna 80% van de begroting van de vorige Afghaanse regering was afkomstig van de internationale gemeenschap. Met dat geld werden voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en ministeries gefinancierd.

De Verenigde Staten bevroren 9.5 miljard dollar aan tegoeden van de Centrale Bank van Afghanistan

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>, p. 2-3]

De gevolgen van deze bevroren tegoeden zijn zeer verregaand, omdat het financiële systeem wereldwijd grotendeels in dollars opereert.

[citaat https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Afghanistan_%20Economic%20Roots%20of%20the%20Humanitarian%20Crisis.pdf]

[citaat https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf]

[*Ibid.*, p. 2-3]

[citaat <https://www.undp.org/library/afghanistan-socio-economic-outlook-2021-2022-averting-basic-needs-crisis>]

De tot nog toe toegekende humanitaire hulp is voorwaardelijk en gebrekkig, en onderhevig aan de beperkingen die zijn opgelegd voor de banksector en de internationale humanitaire en ontwikkelingshulp. Dit is het directe resultaat van het feit dat de Afghaanse de facto regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap.

Het is niet de gedraging van de internationale gemeenschap – namelijk het slechts beperkt verlenen van hulp, die hoe dan ook tekortschiet – die aan de basis ligt van de huidige situatie, maar de gedraging van de feitelijke regering die tot gevolg heeft gehad dat hulp in ongeziene mate geboden moet worden, maar tegelijkertijd niet geboden kan worden.

Met het oog op regionale veiligheid en stabiliteit, riep de gouverneur van de Pakistaanse provincie Punjab eind december 2021 op om de bevroren tegoeden vrij te geven en om onvoorwaardelijke hulp te voorzien aan de Afghaanse bevolking, om te vermijden dat deze door de economische stabiliteit dreigt te verhongeren.

In februari 2022 trok Antonio Guterres, de Secretaris-Generaal van de VN, nog aan de alarmbel omdat voorlopig slechts 9% van de benodigde 4,4 miljard dollar aan fondsen toegezegd waren (eind maart 2022 bedroeg dit nog steeds slechts 13%):

[citaat <https://twitter.com/antonioguterres/status/1491759606254604290>]

De 3.5 miljard dollar die de Verenigde Staten opnieuw aan de Afghaanse bevolking wil geven, via humanitaire hulp, stoot op veel kritiek. Onder andere Human Rights Watch wees erop dat de huidige beperkingen voor de Afghaanse banksector het vrijwel onmogelijk maken om het geld ook effectief naar het land te sturen of er uit te geven.

[citaat <https://www.hrw.org/news/2022/02/11/biden-seeks-seize-afghanistans-assets>]

De Afghaanse Centrale Bank gaf meteen na deze mededeling te kennen dat het nooit zou aanvaarden dat de 7 miljard dollar aan tegoeden zou gesplitst worden, en ook oud-president Hamid Karzai maakte duidelijk dat alle bevroren tegoeden aan de Afghaanse bevolking toebehoort.

In februari van dit jaar bleek dat de VN zelfs haar eigen middelen in Afghanistan niet kan aanwenden, omdat het hier eenvoudigweg niet aan kan. Zo zou het VN Ontwikkelingsprogramma (UNDP) in Afghanistan 135 miljoen dollar op een Afghaanse rekening hebben staan, die het niet kan gebruiken omdat het niet omgezet kon worden in afghani, de Afghaanse munteenheid.

Eind januari 2022 bespraken vertegenwoordigers van de Taliban met een aantal Westerse landen de situatie in het kader van gesprekken in Oslo. Ook daar drukten de deelnemende partijen hun bezorgdheid uit over het feit dat er nog steeds bepaalde belemmeringen bestaan met betrekking tot het verlenen van humanitaire hulp en benadrukten ze dat het van belang is dat alle voorwaarden en belemmeringen voor de verstrekking van humanitaire hulp snel worden weggenomen:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/01/28/us-european-envoys-discuss-rights-humanitarian-situation-with-taliban/>]

Zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, dreigt het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt namelijk ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme Taliban-regering. Daarbij is het niet eens uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden.

In een toespraak van Deborah Lyons, Speciale Vertegenwoordiger van de VN voor Afghanistan, gericht aan de VN-Veiligheidsraad, van 2 maart 2022 benadrukt zij nogmaals dat de afgelopen periode gekenmerkt werd door besluiteloosheid, aanhoudende sancties en ongestructureerd politiek engagement, die de vitale sociale en economische systemen ernstig aantasten en de Afghaanse bevolking in grotere onzekerheid brengen. Ze verwees eveneens naar de onvermijdelijke samenwerking die de internationale gemeenschap met de Taliban zal moeten aangaan, wil ze de Afghaanse bevolking kunnen bijstaan, hoewel erkend moet worden dat er nog steeds een blijvend wantrouwen bestaat tussen de Taliban en een groot deel van de internationale gemeenschap, en zelfs de landen en burens in de regio. Ze spreekt over een 'conflict van perspectieven' dat de basis vormt van een ernstige breuk en een golf van wantrouwen die aangepakt moeten worden.

De vrees dat de toegekende middelen niet efficiënt en niet voor de doeleinden waarvoor ze bedoeld zijn, zullen ingezet worden, is niet uit de lucht gegrepen en steunt op de ervaring en de praktijk in Afghanistan:

[citaat <https://tolonews.com/in-dex.php/afghanistan-177177>]

De Afghaanse bevolking klaagt overigens ook dat een gebrek aan transparantie in het hulpproces tot gevolg heeft dat de humanitaire hulp niet wordt toegekend aan de meest kwetsbare mensen:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176986>]

In een halfjaaroverzicht wordt met betrekking tot de eerste termijn van zes maanden waarin de Taliban de feitelijke macht hebben over Afghanistan, eveneens geconcludeerd dat de machtsovername de ineenstorting van het banksysteem heeft veroorzaakt, de bevroren van Afghaanse tegoeden, de niet-erkenning van de huidige regering door de internationale gemeenschap en de vermindering van de internationale hulp, hetgeen de economische groei sterk heeft beïnvloed.

Eenzelfde conclusie wordt gemaakt met betrekking tot de precare toestand van de gezondheidszorg in het land, die rechtstreeks beïnvloed wordt door het bevroren van de Afghaanse tegoeden:

[citaat <https://pajhwok.com/2022/02/17/ieas-half-year-achievements-opportunities-and-challenges/>]

Volgens de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Antony Blinken, moeten de Taliban hun beleid ernstig hervormen als ze internationaal erkend willen worden, hierbij verwijzend naar het respect voor mensenrechten en vrij verkeer, het stopzetten van represailles en het bestrijden van terrorisme.

Ook de Russische minister van Buitenlandse Zaken, Sergey Lavrov, heeft begin dit jaar nog de erkenning van de Taliban-regering gekoppeld aan het nakomen van hun beloften. Hij benadrukte tegelijkertijd dat er van een erkenning voorlopig nog geen sprake kan zijn. Nog stelde Lavrov dat de humanitaire hulp een bijzonder belangrijke rol zal spelen in de socio-economische crisis in het land.

Dat de beperkte financiering en de bevrozing van financiële tegoeden het rechtstreekse gevolg is van het feit dat de Taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan en er een strikt conservatief en islamistisch bewind voeren, komt nog zeer goed tot uiting in de reactie van de Wereldbank naar aanleiding van de beslissing van de Taliban om meisjes toch niet naar school te laten gaan. De Wereldbank heeft vier projecten, ter waarde van 600 miljoen dollar opgeschort en beklemtoonde in dat verband dat internationale donoren terughoudend zijn om financiële steun aan de niet-erkende Afghaanse regering uit te keren, waarbij eveneens wordt verwezen naar het niet-transparante gebruik ervan door de Taliban en zelfs de vrees dat deze middelen voor de eigen organisatie en het betalen van de eigen leden wordt aangewend: [citaat <https://for-eignpolicy.com/2022/04/01/world-bank-freeze-afghanistan-taliban-economic-impact/#:~:text=The%20World%20Bank%20has%20suspended,largest%20humanitarian%20and%20economic%20disasters>]

Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsvername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict waarbij deze groepering een van de hoofdactoren was, rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie. Door de fundamentele mensenrechtenschendingen en valse beloftes van de Taliban-regering, weigeren buitenlandse regeringen om met hen samen te werken.

Hoewel het huidige Talibanregime niet noodzakelijk humanitaire hulp weigert, is zij wel zeer goed op de hoogte van de reden waarom de internationale gemeenschap deze humanitaire hulp weigert. De leiding van de Taliban wéét dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die zij begaat, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigt, en haar gemaakte beloftes niet nakomt.

In maart werd door de Talibanregering besloten om de meisjesscholen toch niet te heropenen, hoewel men aanvankelijk had gezegd dit wel te zullen doen. Dit gaf onmiddellijk aanleiding tot het annuleren door de Verenigde Staten van geplande ontmoetingen die de financiële crisis van het land zouden moeten verlichten.²⁰⁹

De Talibanleiding maakt desondanks nog steeds een bewuste, intentionele keuze om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat de Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terechtkomt.

Dit wordt onder meer geïllustreerd door het feit dat het 'Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice' in mei 2022 nog een nieuw decreet uitvaardigde, waarbij het verplicht wordt voor Afghaanse vrouwen om een hijab te dragen. Er wordt verduidelijkt dat het gaat om de traditionele blauwe boerka, of een lange zwarte sluier die een vrouw van onder tot boven bedekt. Overtreders van dit decreet krijgen eerst een waarschuwing, en worden dan bestraft met een gevangenisstraf.

Telkens het Talibanregime een dergelijke mensenwaardige regel uitvaardigt, heeft dit een onmiddellijke terugslag in de internationale gemeenschap.

Er kan dan ook onmogelijk worden geconcludeerd dat het opzettelijk handelen van het Talibanregime niet aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij zelf in de bestreden beslissing een overzicht geeft van de redenen waarom het land momenteel in deze crisis zit. Hierbij wordt overwegend verwezen naar factoren die wel degelijk veroorzaakt worden door de handelingen van het Talibanregime:

- Vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland door het optreden van de Taliban
- Gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt door het optreden van de Taliban
- Het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie (cf. infra)
- De onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid
- Tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran
- Terugval van en disrupties in buitenlandse handel
- Een tijdelijke onderbreking van de humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021

Al deze elementen zijn, zoals hierboven aangetoond, het rechtstreekse gevolg van de machtsvername door de Taliban, de regelgeving die zij uitvaardigen, en de reactie daarop van de internationale gemeenschap.

Verwerende partij vervolgt: "Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren

hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie”.

Hoewel het gebrekkige socio-economische beleid van de vorige Afghaanse regering, de COVID-19 pandemie en natuurfenomenen zoals droogte eveneens een rol kunnen spelen in de huidige crisis in het land, staat het wel vast dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de Taliban.

Verwerende partij tracht zich te verschuilen achter het niet-blokkeren van humanitaire hulp om te besluiten dat de Taliban geen aandeel heeft in de crisis van het land. Het niet actief blokkeren van humanitaire hulp wil echter niet zeggen dat de Taliban haar ‘onderdanen’ ook daadwerkelijk toegang verschaft tot humanitaire hulp. Zoals hierboven aangetoond is de Taliban goed genoeg op de hoogte van de gevolgen van hun acties, maar besluit zij desondanks toch om hun schrikbewind verder te zetten. Het is nogal gemakzuchtig van verwerende partij om dit buiten beschouwing te laten.

Verzoeker wenst ten slotte nog te verwijzen naar een erg recent arrest van uw Raad:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Ook verzoeker bevindt zich in een erg kwetsbare situatie bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien hij na zijn verblijf in België zal worden gezien als verwesterd.

Doordat de Taliban, die nota bene een door de internationale gemeenschap beschouwde terroristische organisatie zijn, waarvan verschillende hooggeplaatste leden op een VN-sanctielijst staan, met geweld en op ondemocratische wijze de macht hebben overgenomen van de rechtmatige, democratisch verkozen en internationaal erkende Afghaanse regering, wordt deze feitelijke regering tot op vandaag door geen enkel land ter wereld officieel erkend.

Als gevolg van het feit dat deze regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, werden Afghaanse financiële tegoeden en buitenlandse activa, ter waarde van enkele miljarden dollars, geblokkeerd en werden financiële sancties uitgevaardigd. Dit gebeurde op basis van de op unanieme wijze aangenomen resolutie 2611 (2021) van de VN-Veiligheidsraad van 17 december 2021, die, in de strijd tegen het terrorisme van de Taliban, voorziet in de verlening van de sanctieregeling van resolutie 2255 (2015) tegen personen en entiteiten die reeds vóór resolutie 1988 (2011) aangeduid waren als behorende tot de Taliban.

De Taliban verbiedt dan geen humanitaire hulp op het grondgebied, wel is er een frappante stijging in het aantal geweldsincidenten ten aanzien van de humanitaire operaties op het Afghaans grondgebied. De Verenigde Naties zetten hun humanitaire operaties in het land voort, maar documenteerden tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten die rechtstreeks betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats hun personeel. Het gaat om een significante stijging van de 34 gedocumenteerde incidenten in dezelfde periode in 2020.

Doordat de Taliban (en vele van haar leiders) aangemerkt staat als een terroristische organisatie, en zich ook als nieuwe regering nog steeds schuldig maakt aan talrijke en grootschalige mensenrechtenschendingen, is het weinig waarschijnlijk dat de geldende internationale sancties tegen de groepering op afzienbare tijd zullen worden teruggeschoefd, noch dat de internationale gemeenschap de Talibanregering zal erkennen als officiële leiders van Afghanistan. Enig perspectief op verbetering is bijgevolg niet aanwezig.

De acties of gedragingen van de Taliban, waaronder diens fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, hebben aldus de verslechtering van de reeds precaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau. Op die manier hebben de gedragingen van de Taliban indirect een enorme impact op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden.

Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne.

Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied.

Verzoeker meent dan ook dat hij ook om deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus, minstens dat zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2.1.1. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- Brief volgend verzoek + mail van verzoekers advocaat aan de commissaris-generaal (stuk 3);
- Pakistaanse vluchtelingenkaarten van verzoeker en zijn ouders (stuk 4).

2.1.2. In een aanvullende nota van 14 september 2023 legt verzoeker actuele landeninformatie voor met betrekking tot de situatie in Afghanistan.

Verzoeker verwijst naar de volgende landeninformatie:

- 1. UNHCR, “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, november 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint (stuk 1);
- 2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)*”, februari 2023, <https://www.refworld.orca/docid/63e0cb714.html>;
- 3. DRC, “*Afghanistan Conference - The Human Rights Situation after August 2021*”, 30 december 2022, <https://asvidrc.ngo/media/13vhsflb/drc-afghanistan-sonference-report-28n0v2022.pdf>;
- 4. Freedom House, “*A Needs Assessment OF Afghan Human Rights Defenders*”, januari 2023, <https://freedomhouse.ora/sites/default/files/2023-91/AfghanHRDSReportlan2023.pdf>;
- 5. The Guardian, “*Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law*”, 14 november 2022, <https://www.theguardian.com/world/2022/nov/14/afghanistan-supreme-leader-orders-full-implementation-of-sharia-law-taliban>;
- 6. Brookings Institution, “*Afghanistan In 2023: Taliban internal power struggles and militancy*”, 3 februari 2023, <https://www.brookings.edu/bloo/order-from-chaos/2023/02/03/afghanistan-in-2023-taliban-internal-power-struggles-and-militancy/>;
- 7. Nansen Note 3-22, “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*”, oktober 2022, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJ-TERUGKEER.pdf>;
- 8. EUAA, “*Afghanistan – Security Situation. Country of Origin Information Report*”, augustus 2022, published 16 september 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077805/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- 9. EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022, published 16 September 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077430/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- 10. OHCHR, “*Afghanistan: Taliban’s targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*”, 30 december 2022, <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/12/afghanistan-talibans-targeting-women-and-ngos-preventing-delivery-life-saving>;
- 11. EUAA, “*Afghanistan. Targeting of individuals*”, augustus 2022, published 16 september 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077428/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- 12. AMNESTY INTERNATIONAL, “*The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises*”, 15 augustus 2022, <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/5914/2022/en/>;
- 13. United Nations Security General: “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*”, 27. februari 2023, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/a77772-s2023151sg_report_on_afghanistan.pdf;
- 14. UNAMA, “*Human Rights situation In 1 Afghanistan February-April 2023*”, 9 may 2023, <https://unama.unmissions.org/update-human-rights-situation-afghanistan-february-april-2023>;
- 15. UNAMA, “*Corporal Punishment and the Death Penalty In Afghanistan*”, may 2023, <https://unama.unmissions.org/corporal-punishment-and-death-penalty-afghanistan>;
- 16. Afghan Analyst Network, “*Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty In Afghanistan*”, 8 mei 2023, <https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/rights-freedom/lashing-beating-stoning-unama-tracks-corporal-punishment-and-the-death-penalty-in-afghanistan/>;
- 17. EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023 https://www.ecoi.net/en/file/local/2086795/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf.

Hij licht zijn risicoprofiel toe als volgt:

“Bij het beoordelen het risico op vervolging of ernstige schade dat terugkeerders lopen omdat ze als ‘verwesterd’ worden beschouwd, geeft EUAA in de meest recente richtlijnen van januari 2023 een aantal risico-verhogende factoren (p. 77-78):

- de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker vertrok in 2018 uit Afghanistan en kwam in augustus 2019 aan in België. Verzoeker woont ondertussen al 4 jaar in België.

- Verzoekers leven in België: Verzoeker verblijft sinds zijn 1e asielaanvraag in 2019 onafgebroken in België, al 4 jaar, waardoor zijn waarden, normen, gewoontes en gebruiken reeds automatisch zijn aangepast aan hetgeen hier gangbaar. Verzoeker heeft in deze 4 jaar zijn leven opgebouwd in België. Hij heeft zich zeer snel aangepast aan de Westerse cultuur. Hij heeft gedurende 2 jaar (2019-2021) bij Katoennatie gewerkt (stuk 1). Hij werkte in het 'stock' team. Hierbij heeft hij een diploma reachtruck en heftruck behaald. Hij zat in een gemengd team met mannen en vrouwen, de meeste personen kwamen uit Polen en Roemenië. In zijn vrije tijd spreekt hij af met vriend(inn)en, drinkt hij alcohol, rookt hij sigaretten en wiet en gaat hij vaak uit om te drinken en feesten in Antwerpen, Brussel en Oostende (stuk 2). Zijn goede vrienden werken in restaurant 'Umami' te Antwerpen. Verzoeker spendeert daar veel tijd na de shift van zijn vrienden. In dit restaurant wordt ook regelmatig gedanst. Ook gebruikt verzoeker regelmatig de diensten van sekswerkers sinds eind 2019. Hij gebruikt deze diensten 1 à 2 keer per week. Vroeger ging hij uitsluitend naar het Schipperskwartier te Antwerpen en Brussel-Noord. Nu maakt hij vaker gebruik van het vinden van sekswerkers online⁷⁴. Hij heeft 'deze wereld' ontdekt via zijn collega's bij Katoennatie. Na hun werk gingen zij dan naar het Schipperskwartier of nodigden zij sekswerkers/escortes uit op hotel. Verzoeker legt screenshots van online gesprekken en foto's met sekswerkers voor (stuk 3). Hij verwijst hierbij naar het arrest van uw Raad nr. 286 027 van 13 maart 2023:

[citaat uit voormeld arrest]

Verzoeker is niet meer gelovig. Sinds verzoeker in België verblijft, heeft hij nog geen moskee bezocht en nog geen ramadan gevolgd. Hij zal nog steeds tegen andere Afghanen zeggen dat hij moslim is, omdat hij anders vreest door die gemeenschap in België te worden gestigmatiseerd, maar hij beschouwt zichzelf niet meer als moslim. Sinds hij in België verblijft, is hij volledig vervreemd geraakt van het Islamitisch geloof. Het gedrag van verzoeker (uitgaan, alcohol drinken, sigaretten en wiet roken, seks buiten het huwelijk, religie niet meer praktiseren) zal bij een terugkeer in Afghanistan door de taliban als 'zina' worden gezien. Hierbij verwijst verzoeker tevens naar de landeninformatie in punt 13, 15 en 16. Uit al het bovenstaande blijkt dat verzoeker op verregaande wijze is geïntegreerd in de Belgische samenleving, hetgeen een distantiëring veronderstelt van de Afgaanse waarden en normen. Laat staan dat verzoeker vertrouwd zou zijn met de waarden en normen die de taliban oplegt aan de Afgaanse bevolking. Verzoeker heeft dus ook om deze reden bescherming nodig."

Voorts wijst verzoeker op de moeilijkheden om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's bij terugkeer die hierbij gepaard gaan. Hij brengt de volgende documenten ter kennis:

- werkbewijzen Katoennatie (stuk 1);
- foto's vrije tijd en uitgaan (stuk 2);
- bewijzen bezoeken aan sekswerkers (stuk 3);
- briefwisseling met Buitenlandse zaken, standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afgaanse ambassade en attest van de Afgaanse Ambassade (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 15 september 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EASO-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: "Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde

werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat de voorwaarde van nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, is vervuld.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

In het kader van verzoekers eerste verzoek werd er reeds geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde vervolging (RvV 11 maart 2021, nr. 250 795). In het kader van onderhavig, tweede verzoek, stelt verzoeker dat hij nieuwe elementen heeft voorgelegd. Zo stelt verzoeker ten eerste dat hij in het verleden foutieve verklaringen heeft afgelegd en dat hij thans de waarheid over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan en vluchtmotieven heeft verteld, waarbij hij eveneens documenten ter staving van zijn verklaringen voorlegt. Ten tweede verwijst verzoeker naar de machtsovername door de taliban, de gewijzigde veiligheidssituatie ter plaatse en de risico's bij terugkeer vanwege zijn verwestering.

Rekening houdend met deze elementen treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de vaststelling dat verzoeker geen dienstige nieuwe elementen aanbrengt die zijn reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen in een ander daglicht stellen. De volgende motieven zijn correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier:

“U geeft thans toe dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen heeft over uw verblijfsplaatsen vóór uw komst naar België en met een frauduleus asielrelaas op de proppen kwam. Dat u doelbewust de Belgische asielinstanties heeft trachten misleiden ondermijnt op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid maar bevestigt ook de eerdere conclusie van het CGVS en de RvV inzake uw eerste asielverzoek, dat werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft uw woonplaatsen vóór uw komst naar België, verklaart u heden dat u in werkelijkheid vanaf uw geboorte tot het jaar 2018 in Pakistan hebt gewoond en hierna gedurende slechts twintig dagen naar Afghanistan bent verhuisd. Na deze twintig dagen zou u Afghanistan hebben verlaten en naar België zijn gereisd. U verbleef in die twintig dagen in ‘Jaray Camp’ in de provincie Kandahar, zo gaat u verder (verklaringen DVZ 20.05.2021, vraag 10 & 16). Deze nieuwe verklaringen overtuigen geenszins. Zo dient te worden opgemerkt dat u ten tijde van uw eerste verzoek verklaarde in 2017 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd vanuit Pakistan en hier zo’n twee jaar te hebben verbleven vooraleer u uw land van herkomst opnieuw verliet. U verklaarde al die tijd in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan te hebben gewoond (CGVS 30.07.2020, p.5, 12 & 13). Dat u nu uw woonplaats in Afghanistan wijzigt van Jawzjan naar Kandahar en de tijd die u in Afghanistan verbleef reduceert tot slechts 20 dagen kan niet serieus worden genomen. Zo is het vooreerst volstrekt onduidelijk waarom u eerder over uw verblijfsplaatsen in Afghanistan zou hebben moeten liegen. Zo had u evengoed in uw eerste verzoek een eerlijk zicht kunnen bieden op uw ‘werkelijke’ verblijfsplaats in Afghanistan. Daarnaast wordt opgemerkt dat het CGVS eerder niet heeft getwijfeld aan uw herkomst en verblijf uit Jawzjan. Naar aanleiding van uw eerste verzoek werden u tal van vragen over deze regio gesteld en daarbij is gebleken dat er niets aan te merken viel op uw kennis met betrekking tot incidenten, bekende plaatsen en personen, de geografie van dit gebied, enzovoort (CGVS, 30.07.2020, p.13-15), waardoor u uw herkomst en verblijf in deze regio zeer aannemelijk maakte. Dat u geen twee jaar in Jawzjan verbleef vóór uw komst naar België strookt niet met de kennis van de regio die u eerder heeft geëtaleerd. Concluderend kan geen geloof gehecht worden aan uw gewijzigde verklaringen in verband met uw verblijfsplaatsen voor uw komst naar België.

Ook het nieuwe asielrelaas dat u naar voren schuift mist geloofwaardigheid. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kandahar gedurende twintig dagen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze nieuwe problemen, die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u vóór uw komst naar België in Kandahar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien mag men van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwachten dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Dat u deze beweerde familievete niet eerder heeft aangehaald, ook niet toen u daar opnieuw de kans toe kreeg tijdens uw beroepsprocedure, bevestigt andermaal dat u geen oprecht zicht wenst te bieden op uw werkelijke vluchtmotieven.

Gezien uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd is door de leugenachtige verklaringen die u aflegde tijdens uw vorige verzoek, kan er geen geloof worden gehecht aan uw nieuwe asielrelaas noch aan uw beweerde verblijf in Kandahar. Het totale gebrek aan nieuwe bewijsstukken omtrent deze problemen en uw verblijf ginds bevestigen deze beslissing des te meer. Uit het overzicht van de voorgelegde stukken bij de DVZ blijkt dat u een vluchtelingenkaart uit Pakistan zou hebben neergelegd doch is deze niet terug te vinden in het administratief dossier, waardoor deze inhoudelijk door het CGVS niet kan beoordeeld worden. Desalniettemin wijst het CGVS er opnieuw op dat uit de verklaringen van uw eerste verzoek duidelijk bleek dat u het aannemelijk maakte om in 2017 naar Jawzjan te zijn teruggekeerd en daar te hebben verbleven tot uw vertrek uit Afghanistan. Dat u daarvoor in Pakistan woonde wordt tot op heden niet in twijfel getrokken.

Het CGVS is er zich van bewust dat u een [...] asielverzoek indiende in april 2021, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vv. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel

concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht.”

Inzake het hoorrecht als fundamenteel beginsel binnen het EU-recht, verwijst de Raad naar artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: “De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.” Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een persoonlijk onderhoud heeft gehad. De commissaris-generaal had aldus een discretionaire bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren, indien hij dit nodig achtte.

Voorts dient erop te worden gewezen dat aan verzoeker tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 mei 2021 in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van de verklaringen aldaar zou nagaan of het verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring volgend verzoek, stuk 8).

In het kader van onderhavig, tweede verzoek, bepaalt artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§ 1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2.

Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :

1° [...]

2° [...]

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

Ook in zijn tweede verzoek werd verzoeker de gelegenheid geboden om een aantal verklaringen af te leggen aan de hand van een vragenlijst en de mogelijkheid gegeven om bijkomende stukken neer te leggen.

Daarnaast steunde verzoeker zijn tweede verzoek om internationale bescherming tevens op de machtsovername door de taliban (“1. De Taliban heeft op korte tijd Afghanistan heroverd, en riep het

Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.”) en het leven onder taliban-bewind (“2. Nu de Taliban de controle heeft overgenomen over Afghanistan, dient eveneens een onderzoek te gebeuren naar hoe leefbaar een leven onder Talibancontrole is, en wat de gevolgen zijn voor een inwoner van Afghanistan.”), zoals blijkt uit de mail van 24 september 2021 die verzoeker voegt bij het verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 4) waarbij hij verwijst naar landeninformatie over de algemene situatie in Afghanistan.

Aldus is aan de hoorplicht voldaan. Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker, middels zijn verzoekschrift, de mogelijkheid heeft gehad om nieuwe elementen aan te brengen, zodat hij niet aantoonde dat het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een negatieve invloed heeft op de beoordeling van dit verzoek. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze steunt op een veelheid aan motieven waarbij de door verzoeker aangevoerde elementen werden beoordeeld in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker een kopie van de Pakistaanse vluchtelingenkaarten voorlegt van zichzelf en zijn familieleden, wijst de Raad erop dat de gegevens op deze kaarten onleesbaar zijn, waardoor deze niet door de Raad kunnen worden beoordeeld. Het getuigt overigens van een gebrek aan medewerking om deze stukken pas in het kader van een tweede verzoek om internationale bescherming voor te leggen, ook al zijn beide partijen het eens dat verzoekers verblijf in Pakistan tot op heden niet in twijfel wordt getrokken.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt om te worden geïdendeerd als iemand die is ‘verwesterd’, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke

en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als dusdanig worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker doet geen afbreuk aan deze vaststellingen door op algemene wijze te stellen dat er geen correct onderzoek werd gepleegd naar de door hem aangebrachte elementen. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat geen nieuwe documenten van verzoeker of geloofwaardige persoonlijke elementen voorlagen en hij slechts verwees naar een mogelijks langer verblijf in Pakistan dan in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming. Dat bij deze beoordeling objectieve landeninformatie werd betrokken doet geenszins afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. *In casu* stelt verzoeker dat hij op 23-jarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken. Verzoeker die sinds augustus 2019 in België verblijft, legt werkbewijzen neer, foto's vanuit zijn vrije tijd en uitgaan en bewijzen van bezoeken aan sekswerkers en stelt hij dat hij volledig vervreemd is geraakt van het islamitische geloof.

Met de elementen die verzoeker aanvoert, slaagt hij er niet in zijn verwestering aan te tonen. Ten eerste blijkt uit de voorliggende elementen geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De

Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds augustus 2019 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker was immers al 23 jaar oud toen hij België is binnengekomen. Het betoog dat verzoeker zich de cultuur zou hebben eigen gemaakt is een blote bewering die geenszins wordt geconcretiseerd. Wat de foto's betreft die verzoeker neerlegt benadrukt de Raad dat aan deze privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Waar verzoeker verder nog stelt dat hij vervreemd is geraakt van het islamitische geloof, benadrukt de Raad dat dit louter een *post-factum* bewering betreft aangezien hij deze pas in zijn aanvullende nota aanhaalt.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De Raad is aldus van oordeel dat noch verzoekers aangehaalde verwestering, noch de machtsovername door de taliban een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker toont evenmin andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere, geloofwaardige persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde huidige humanitaire situatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat hij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te

brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Jawzjan. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Tot slot toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde precaire veiligheidssituatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van de vorige verzoeken om internationale bescherming.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP